

Forslag til lov om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, lov om leje og lov om almene boliger

(Frit valg af tv-distributør, distribution af digital radio m.v.)

§ 1

I lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 255 af 20. marts 2014, som ændret ved lov nr. 1517 af 27. december 2014, foretages følgende ændringer:

1. Overskriften før § 3 affattes således: ”Distribution af lyd- og billedprogrammer ved hjælp af jordbaserede digitale radio- og tv-sendemuligheder”.

2. § 3, stk. 1, affattes således:

”Distribution af danske og udenlandske lyd- og billedprogrammer ved hjælp af jordbaserede digitale radio- og tv-sendenet kan kun ske med tilladelse fra Radio- og tv-nævnet.”

3. Efter § 6 indsættes:

”§ 6 a. Ejere af fællesantenneanlæg skal sikre, at husstande kan fritages for tilslutning til og betaling for fælles programforsyning i anlægget. Tilsvarende finder anvendelse for ejere af ejendomme, ejerforeninger, andelsboligforeninger eller lignende i det omfang, de indgår aftale med ejere af fællesantenneanlæg om fælles programforsyning.

Stk. 2. Uanset stk. 1, kan husstande pålægges at betale til etablering, forbedring og drift, herunder administration, af et fællesantenneanlæg, der ejes af ejeren af ejendommen, ejerforeningen, andelsboligforeningen eller lignende. Ejers fællesantenneanlægget ikke af ejeren af ejendommen, ejerforeningen, andelsboligforeningen eller lignende, kan husstande uanset stk. 1 pålægges at betale til ejeren af ejendommens, ejerforeningens, andelsboligforeningens eller lignendes administration af fællesantenneanlægget.

Stk. 3. Stk. 1 finder ikke anvendelse for anlæg, hvor det teknisk ikke er muligt at frakoble enkelte husstande.

Stk. 4. Ejere af fællesantenneanlæg må ikke gennem vilkår m.v. hindre husstande i at udøve den i stk. 1 nævnte ret, eller hindre ejere af ejendomme, ejerforeninger, andelsboligforeninger eller lignende i at efterkomme husstandes anmodning om fritagelse efter stk. 1.

Stk. 5. En husstand, der har benyttet sig af fritagelsesmuligheden i stk. 1, kan ikke på ny forpligtes til tilslutning til og betaling for fælles programforsyning, jf. dog stk. 2.

Stk. 6. Fritagelse efter stk. 1 skal ske med et varsel svarende til de til enhver tid gældende regler om ret til opsigelse af aftaler om løbende tjenesteydelser i lov om forbrugeraftaler.

Stk. 7. Kulturministeren kan fastsætte nærmere regler om fritagelse for tilslutning til og betaling for fælles programforsyning, jf. stk. 1-6.

4. Efter § 7 a indsættes:

”§ 7 b. Kulturstyrelsen fører tilsyn med overholdelse af § 6 a, stk. 1-6 samt regler udstedt i medfør af stk. 7, såfremt forholdet ikke kan indbringes for andet administrativt klageorgan i medfør af boliglovgivningen. Kulturstyrelsens afgørelser vedrørende § 6 a, stk. 1-6 samt regler udstedt i medfør af stk. 7, kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.”

5. § 41, stk. 1, nr. 1, affattes således:

”1) At træffe afgørelse om tilladelser til distribution af danske og udenlandske lyd- og billedprogrammer ved hjælp af jordbaserede digitale radio- og tv-sendenet, at udstede sådanne tilladelser og at føre tilsyn med virksomheden, jf. § 3.”

6. § 42, stk. 1, nr. 2, affattes således:

”2) At registrere foretagender, som udøver programvirksomhed ved hjælp af satellit, fællesantenneanlæg, jordbaserede digitale radio- og tv-sendemuligheder, kortbølgesendemuligheder eller øvrige elektroniske kommunikationsnet, og at føre tilsyn med programvirksomheden, jf. § 47.”

7. § 47, stk. 1, affattes således:

”Foretagender, der udøver programvirksomhed ved hjælp af satellit, fællesantenneanlæg, kortbølgesendemuligheder eller øvrige kommunikationsnet, og som hører under dansk myndighed, skal lade sig registrere hos Radio- og tv-nævnet. Medietjenesteudbydere, der udbyder on demand-audiovisuel programvirksomhed omfattet af § 2, stk. 1, nr. 4, kan udøve programvirksomhed uden registrering.”

8. I § 47 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

”*Stk. 2.* Foretagender, der udøver programvirksomhed ved hjælp af jordbaserede digitale radio- og tv-sendemuligheder, hvortil der er udstedt distributionstilladelse i henhold til § 3, stk. 1, eller stk. 4, og som hører under dansk myndighed, skal lade sig registrere hos Radio- og tv-nævnet, jf. dog stk. 3.”

Stk. 2-3 bliver herefter til stk. 3-4.

9. I § 47, stk. 3, der bliver til stk. 4, indsættes efter ”stk. 1, 1.pkt.”: ”og stk. 2.”

10. I § 47, stk. 4, der bliver til stk. 5, ændres ”stk. 1 og 2” til: ”stk. 1-3” og efter ”seerne” indsættes: ”, lytterne”.

11. I § 87, stk. 1, 1. pkt., og i 3. pkt., ændres ”3 måneder” til: ”6 måneder”.

12. I § 92 a, stk. 1 indsættes efter ”fordelingen af tilskud, ”: ”regnskabsaflæggelse og revision, ”.

13. I § 93, stk. 1, indsættes efter nr. 3 som nyt nr.:

”4) overtræder § 6 a, stk. 1-6,”

Nr. 4-14 bliver herefter til nr. 5-15.

14. I § 93, stk. 1, nr. 6, der bliver til nr. 7, indsættes efter ”§ 47, stk. 1, ” : ”og stk. 2, ”

15. I § 93, stk. 2, indsættes efter ”§ 6, stk. 2, ”: ”§ 6 a, stk. 7, ”.

§ 2

I lov om leje, jf. lovbekendtgørelse nr. 809 af 1. juli 2015, foretages følgende ændring:

1. § 46 c, stk. 1, 4. pkt. og 5. pkt. affattes således:

”For lejemål, hvor lejeren under iagttagelse af reglerne i § 6 a i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed og de i medfør af § 6 a, stk. 7, i lov om radio og fjernsynsvirksomhed udstedte regler har fravalgt tilslutning til og betaling for fælles programforsyning, eller hvor lejeren har individuelt valg af elektroniske kommunikationstjenester, skal den enkelte lejer dog kun betale for de programmer eller de elektroniske kommunikationstjenester, som lejeren har adgang til. Har lejeren fravalgt tilslutning til og betaling for et fællesantenneanlæg, som ejes af andre end udlejeren, kan lejeren ikke pålægges at betale til etablering, forbedring og drift af anlægget, bortset fra udgifter til administration, jf. § 6 a, stk. 2, i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed.”.

§ 3

I lov om leje af almene boliger, jf. lovbekendtgørelse nr. 961 af 11. august 2010, som ændret ved § 2 i lov nr. 1611 af 22. december 2010, § 3 i lov nr. 517 af 5. juni 2012, § 2 i lov nr. 518 af 5. juni 2012, § 2 i lov nr. 273 af 19. marts 2013, § 3 i lov nr. 901 af 4. juli 2013 og § 4 i lov nr. 439 af 6. maj 2014, foretages følgende ændringer:

1. § 62, stk. 1, 4. pkt. og 5. pkt. affattes således:

”For lejemål, hvor lejeren under iagttagelse af reglerne i § 6 a i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed og de i medfør af § 6 a, stk. 7, i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed udstedte regler har fravalgt tilslutning til og betaling for

fælles tv-forsyning, eller hvor lejereren har individuelt valg af elektroniske kommunikationstjenester, skal den enkelte lejer dog kun betale for de programmer eller de elektroniske kommunikationstjenester, som lejereren har adgang til. Har lejereren fravalgt tilslutning til og betaling for et fællesantenneanlæg, som ejes af andre end udlejereren, kan lejereren ikke pålægges at betale til etablering, forbedring og drift af anlægget, bortset fra udgifter til administration, jf. § 6 a, stk. 2, i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed”.

2. I § 62, stk. 2, udgår 4. pkt.

§ 4

Loven træder i kraft den 1. juli 2016.

Stk. 2. Såfremt der før 1. juli 2016 er indgået aftale mellem ejeren af et fællesantenneanlæg og en privat virksomhed eller mellem ejeren af en ejendom, en ejerforening, andelsboligforening eller lignende og ejeren af et fællesantenneanlæg om fælles programforsyning, der gennem vilkår m.v. hindrer husstande i at udøve den i § 6 a, stk. 1, nævnte ret, eller hindrer ejere af ejendomme, ejerforeninger, andelsboligforeninger eller lignende i at efterkomme husstandes anmodning om fritagelse efter § 6 a, stk. 1, får forpligtelsen i § 6 a, stk. 1, først virkning fra det tidligste af følgende tidspunkter:

- 1) Aftalens udløb, eller
- 2) Udgang af en periode, der svarer til aftalens opsigelsesvarsel, regnet fra den 1. oktober 2016 eller det senere tidspunkt, hvor aftalen tidligst kan opsiges fra.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning
2. Baggrund
3. Hovedpunkter i lovforslaget
 - 3.1. Frit valg af tv-distributør
 - 3.1.1. Gældende ret
 - 3.1.2. Kulturministeriets overvejelser og forslag
 - 3.1.2.1. Gennemførte analyser
 - 3.1.2.2. Regulering i både radio- og fjernsynsloven og boliglovgivningen
 - 3.1.2.3. Lovforslaget
 - 3.2. Distribution af digital radio
 - 3.2.1. Gældende ret
 - 3.2.2. Kulturministeriets overvejelser og forslag
 - 3.3. Øvrige ændringer
 - 3.3.1. Forlængelse af opbevaringspligt
 - 3.3.1.1. Gældende ret
 - 3.3.1.2. Kulturministeriet overvejelser og forslag
 - 3.3.2. Præcisering af bemyndigelse til udstedelse af regler om regnskab og revision af projekt- og aktivitetstilskud
 - 3.3.2.1. Gældende ret
 - 3.3.2.2. Kulturministeriets overvejelser og forslag
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
 - 4.1. Frit valg af tv-distributør
 - 4.2. Distribution af digital radio
 - 4.3. Øvrige ændringer
5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
 - 5.1. Frit valg af tv-distributør
 - 5.2. Distribution af digital radio
 - 5.3. Øvrige ændringer
6. Administrative konsekvenser for borgerne
 - 6.1. Frit valg af tv-distributør
 - 6.2. Distribution af digital radio
 - 6.3. Øvrige ændringer
7. Miljømæssige konsekvenser
8. Forholdet til EU-retten
9. Hørte myndigheder og organisationer mv.
10. Sammenfattende skema

1. Indledning

Med lovforslaget foreslås det at indføre

- En forpligtelse til at sikre, at husstande med de i lovforslaget nærmere beskrevne undtagelser får mulighed for at blive fritaget fra tilslutning til fælles programforsyning i fællesantenneanlæg og betaling hertil.
- En hjemmel til, at en såkaldt "gatekeeper" kan distribuere digital radio ved hjælp af jordbaserede digitale radiosendenet.
- En forpligtelse til at opbevare programmer i 6 måneder i overensstemmelse med medieansvarsloven samt en ændring af bemyndigelse til at fastsætte regler om regnskab og revision.

2. Baggrund

Formålet med lovforslaget er at sikre borgerne størst mulig frihed til selv at kunne vælge det udbud af radio- og tv-programmer, der passer bedst til husstandens behov, samtidig med at konkurrencen på tv-distributionsmarkedet vil blive øget. Forslaget er en opfølgning på aftalen om en vækstpakke mellem den daværende regering (Socialdemokraterne og Det Radikale Venstre), Venstre, Dansk Folkeparti, Socialistisk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti fra juni 2014.

I en del ejendomme/foreninger er der i dag etableret en eller anden form for fælles programforsyning. Dette er således ganske sædvanligt i private og almene udlejningsejendomme, private andelsboligforeninger og ejerforeninger, og det ses også i grundejerforeninger og lignende. Fælles programforsyning i en ejendom/forening leveres via et fællesantenneanlæg. Fællesantenneanlæg er i den gældende radio- og fjernsynslovs § 2, stk. 2, defineret som fællesantenneanlæg og andre kabelanlæg til fordeling af lyd- og billedprogrammer til lokaler, som anvendes til privat beboelse.

I nogle ejendomme/foreninger er alle husstande forpligtet til at deltage i og modtage en fælles programforsyning, medens det i andre ejendomme/foreninger er overladt til den enkelte husstand selv at beslutte, om husstanden vil deltage i den fælles programforsyning. Blandingsmodeller, hvor husstandene er forpligtet til at modtage og betale for en basisforsyning (grundpakke) med mulighed for individuelt tilvalg/opgradering, er også forekommende. Formålet med at indgå aftaler om fælles programforsyning er, at der kan være økonomiske fordele herved for ejendomme/foreninger i de konkrete aftaler, ligesom husstande ikke selvstændigt behøver indgå aftaler om programforsyning.

Blandt andet på baggrund af de øgede tekniske muligheder for at frakoble enkelte husstande fra en fælles programforsyning, samt et øget ønske om fleksible programforsynings-løsninger til den enkelte husstand, har de bindinger, der kan være for husstande, som er tilsluttet fælles programforsyning, gennem de senere år været i fokus - bl.a. i kredsen af partier bag de indgåede mediepolitiske aftaler.

I *Medieaftale 2011-2014* blev det således besluttet at se på, om de gældende regler på boligområdet fortsat er hensigtsmæssige, herunder i hvilket omfang de enkelte husstandes muligheder for frit valg af programforsyning vil kunne styrkes. Det blev i den forbindelse forudsat, at eventuelle regelændringer ikke måtte medføre øgede udgifter for lejerne. Endvidere blev det forudsat, at der i givet fald skulle etableres overgangsordninger til sikring af, at ejerne af eksisterende fællesantenneanlæg ikke kom økonomisk i klemme. Tilsvarende blev i *Medieaftale 2012-2014* varslet, at der kunne blive behov for via lovgivning at give øget mulighed for individuelt valg af tv-distributør.

Derudover er formålet med lovforslaget at indføre hjemmel til, at en ”gatekeeper” kan distribuere digital radio ved hjælp af jordbaserede digitale radiosendenet. Det fremgår af *Medieaftalen for 2015-2018*, at det er en mediepolitisk målsætning at give befolkningen de bedste muligheder for at benytte de mange nye tilbud som de teknologiske fremskridt og globaliseringen giver os mulighed for. Med henblik på at sikre grundlaget for, at den danske befolkning kan få adgang til et øget radioudbud, foreslås der indført hjemmel i radio- og fjernsynsloven til, at en såkaldt ”gatekeeper” kan distribuere digital radio ved hjælp af jordbaserede digitale radiosendenet.

Sluttelig ændres opbevaringspligten for programmer fra 3 til 6 måneder i overensstemmelse med medieansvarsloven, ligesom der foretages en ændring, så kulturministeren gives bemyndigelse til at fastsætte regler om regnskab og revision i radio- og fjernsynsloven.

3. Hovedpunkter i lovforslaget

3.1. Frit valg af tv-distributør

3.1.1. Gældende ret

Radio- og fjernsynsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 255 af 20. marts 2014, med senere ændringer, indeholder i §§ 5-9 bestemmelser, der regulerer distribution af lyd- og billedprogrammer i fællesantenneanlæg. Disse bestemmelser omhandler imidlertid alene forpligtelser for ejere af fællesantenneanlæg i forhold til den rent tekniske fordeling af programmer i det givne anlæg samt i forhold til fordeling af visse programmer i anlægget (de såkaldte ”must carry”-regler). Radio- og fjernsynsloven regulerer således for nærværende ikke spørgsmål relateret til husstandes tilslutning til fællesantenneanlæg. Et fællesantenneanlæg er i radio- og fjernsynslovens § 2, stk. 2, defineret som fællesantenneanlæg og andre kabelanlæg til fordeling af lyd- og billedprogrammer til lokaler, som anvendes til privat beboelse.

Efter den gældende retstilstand består der mulighed for at etablere en fælles programforsyning i alle boligformer. Programforsyningen leveres af en tv-distributør, dvs. et kommercielt foretagende, der distribuerer (radio og) tv. Tv-distributøren kan i visse tilfælde samtidig være ejer af fællesantenneanlægget,

mens anlægget i andre tilfælde ejes af ejeren af den pågældende ejendom, en ejerforening, andelsforening eller lignende.

En fælles programforsyning etableres i almene boligafdelinger, private andelsboligforeninger, grundejer- og ejerforeninger ved, at et flertal blandt beboerne på beboermødet eller generalforsamlingen træffer beslutning om at etablere en fælles programforsyning, enten ved selv at etablere et fællesantenneanlæg, der programforsynes fra en privat virksomhed, dvs. en tv-distributør, eller ved at lade tv-distributøren stå for etablering og drift af anlægget, mens foreningen helt eller delvist står for opkrævning af betaling fra de husstande, der er koblet til anlægget. Dette adskiller sig ikke fra andre beslutninger, som træffes i sådanne fællesskaber om driften af ejendommen/foreningen. Er der således under iagttagelse af de beboerdemokratiske regler, der gælder i den pågældende afdeling/forening, truffet en lovlig beslutning om at etablere en fælles programforsyning, omfatter denne som udgangspunkt alle beboere i ejendommen/foreningen. Med en sådan beslutning følger en pligt til at deltage i betalingen af de med den fælles programforsyning forbundne udgifter. I praksis ses dog ofte, at der med den truffede beslutning er åbnet mulighed for helt eller delvist fravalg af programpakker.

I private udlejningsejendomme beror en eventuel fælles programforsyning i ejendommen på aftale mellem lejer og udlejer. Det vil således være fastsat i lejeaftalen, hvis lejeren er forpligtet til at deltage i en fælles programforsyning og i givet fald i hvilket omfang. En fælles programforsyning er typisk forbundet med både faste og variable udgifter, jf. nærmere herom i afsnit 3.1.2.3.

Efter gældende regler i kapitel VII A i lov om leje (lejeloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 809 af 1. juli 2015, kan udlejeren forlange de nødvendige og rimelige udgifter til etablering, forbedring og drift, herunder udgifter til administration, af eget fællesantenneanlæg eller programforsyning udefra refunderet hos lejerne. Udgifterne fordeles ligeligt på de lejemaal i ejendommen, der som følge af aftale mellem udlejeren og lejeren er forpligtet til at bidrage til den fælles programforsyning, jf. ovenfor. I ejendomme, hvor lejeren har individuelt valg af programudbud, skal den enkelte lejer dog kun betale for de programmer, lejeren har adgang til. For at sikre, at der ikke betales boligstøtte til lejerens udgifter til programforsyning m.v., må udgifterne ikke indeholdes i huslejen, men skal opgøres særskilt på huslejeopkrævningen. Eventuel uenighed mellem lejer og udlejer om betalingen af antennebidrag afgøres af huslejenævnet.

Nogenlunde tilsvarende bestemmelser gælder efter lov om leje af almene boliger (almenlejeloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 961 af 11. august 2010. Kompetencen til at afgøre eventuelle uenigheder om betaling af antennebidrag er dog her tillagt beboerklagenævnet.

I private andelsboligforeninger er der ikke lovregler, som hjemler en pligt for andelshaveren til at betale til en fælles programforsyning. Medlemmerne af en andelsboligforening påtager sig i kraft af medlemsskabet af foreningen en række

forpligtelser af økonomisk art, herunder betaling af antennebidrag, hvis der i foreningen er truffet beslutning om en fælles programforsyning. Det er således og helt i overensstemmelse med den selvbestemmelsesret, som i mange henseender kendetegner andelsboligen, overladt til andelsboligforeningerne selv at bestemme, hvordan afholdte udgifter til en fælles programforsyning betales af andelshaverne. Ligesom i de to lejelove er der dog regler i andelsboligloven, som har til formål at sikre, at der ikke kan ydes boligstøtte til udgifter til programforsyning m.v. En sådan bestemmelse findes i § 7 a i lov om andelsboligforeninger og andre boligfællesskaber (andelsboligloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 447 af 21. marts 2015.

For ejerlejligheder gælder efter lov om ejerlejligheder, jf. lovbekendtgørelse nr. 1713 af 16. december 2010, at der uadskilleligt fra ejendomsretten til lejligheden hører rettigheder og forpligtelser, herunder af økonomisk art, for ejeren, som deltager i et fællesskab, der omfatter samtlige ejere (ejerforeningen). Som følge heraf kan en ejer af en ejerlejlighed være forpligtet til at deltage i betalingen af udgifter til en fælles programforsyning. I ejerlejlighedsloven er der ingen bestemmelser om betaling af antennebidrag.

For andre ejerboliger er der ingen lovgivning, der regulerer eventuel tilslutning til og betaling for en fælles programforsyning. Ejerboliger kan eksempelvis være pålagt medlemskab af en grundejerforening i kraft af tinglyste servitutter. I så fald kan enkelte husstande som følge af en beslutning truffet i grundejerforeningen pålægges at bidrage til en fælles programforsyning.

3.1.2 Kulturministeriets overvejelser og forslag

3.1.2.1 Gennemførte analyser

I forlængelse af de mediepolitiske aftaler, jf. afsnit 2, har Ministeriet for By, Bolig og Landdistrikter (nu Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet), Erhvervs- og Vækstministeriet, herunder Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Finansministeriet og Kulturministeriet nærmere overvejet konsekvenserne af at give husstande mulighed for at fravælge en eventuel fælles programforsyning og betaling hertil. Som led heri er de økonomiske konsekvenser for husstandene undersøgt af konsulentfirmaet Deloitte og efterfølgende af konsulentfirmaet Incentive.

I en rapport fra Deloitte fra juni 2013 blev det anslået, at ca. 650.000 husstande ud af de i alt ca. 2,6 mio. husstande i Danmark har fælles programforsyning. Det svarer til ca. 25 pct. af husstandene. Det vurderes i undersøgelsen, at det særligt er almene boliger, andelsboliger og kollegier, der har en fælles programforsyning, mens det samme gør sig gældende for en mindre andel af private udlejningsejendomme. De 650.000 er baseret på de i alt ca. 1 mio. husstande, der bor i etageboliger eller kollegier, og medtager således ikke fritliggende boliger (parcelhuse mv.). Da disse også kan være tilsluttet en fælles programforsyning i

kraft af medlemskab af en grundejerforening, ligger skønnet på 650.000 husstande formentlig i underkanten.

Deloitte anslog desuden, at ca. 130.000 ud af de ca. 650.000 husstande har en fælles programforsyning via et ældre såkaldt "sløjfeanlæg" – hvor der kun kan leveres én og samme forsyning til alle tilkoblede husstande. Her er det således ikke teknisk muligt for den enkelte ejendom/forening at koble enkelte husstande fra den fælles løsning, medmindre der investeres i nye anlæg.

Deloitte's analyse viste endelig, at ca. 45 pct. af husstandene med fælles programforsyning ville skulle betale 28-52 pct. mere, hvis de valgte samme tv-pakke ved et individuelt tv-valg med en uforandret prisstruktur. Særligt for husstande med en lille tv-pakke ville der kunne blive tale om prisstigninger (anslået ca. 50 kr. om måneden), mens prisen for husstande med større pakker ikke ville ændres mærkbart.

Som et tillæg til Deloitte's analyse blev – som opfølgning på vækstpakken fra juni 2014 – igangsat en undersøgelse af, om øget frit valg af tv-leverandør vil føre til bedre og billigere programforsyninger for forbrugerne. Denne yderligere undersøgelse skulle blandt andet undersøge forbrugernes såvel som foreningernes og udlejernes reaktioner på frit valg – et forhold, som ikke indgik i Deloitte's undersøgelse.

Tillægsanalysen blev gennemført af Incentive efter opdrag af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen og blev offentliggjort april 2015. I analysen estimeres, at anslået 15 pct. af de husstande, der i dag har fælles programforsyning, vil fravælge denne, og enten købe et billigere produkt (7 pct.), eller kun modtage gratis-kanaler via en stueantenne alternativt helt fravælge tv (8 pct.). Herved vurderes de at kunne opnå en væsentlig besparelse samtidig med, at der skabes et bedre match mellem deres tv-præferencer og den programforsyning, de betaler for. De resterende 85 pct. vil ifølge Incentive ønske at fortsætte i en fælles løsning. Som en konsekvens af indførelse af fravalgsmulighed vurderes nogle ejendomsejere/foreninger imidlertid at ophøre med at tilbyde en fælles programforsyning. På den baggrund anslås, at kun 66 pct. også fremover vil kunne fortsætte med at modtage fælles programforsyning. De resterende ca. 19 pct. af husstandene, der uanset fravalgsmulighed har et ønske om at fortsætte i en fælles programforsyning, vil ikke få mulighed for det, fordi ejendommen/foreningen stopper med at tilbyde den. For disse vil den tvungne overgang til en anden tilsvarende programforsyning betyde en merudgift.

Baseret på Deloitte's overslag over antallet af husstande, der i dag har fælles programforsyning, og hvor det vil være teknisk muligt at framelde sig denne (520.000 husstande), vurderer Incentive, at husstandene vil kunne opnå en samlet besparelse på mellem 35 mio. kr. og 115 mio. kr., alt afhængig af, hvor mange, der vælger et alternativ til den fælles programforsyning (heri ses ikke medregnet etableringsomkostninger i forbindelse med et eventuelt skifte til en anden tv-distributør, idet tv-distributørerne ofte har kampagner, hvor etableringen er

gratis). Det bemærkes i den forbindelse, at den samlede besparelse vil kunne være lidt højere, da Incentives analyse baserer sig på Deloittes skøn over antal husstande med fælles programforsyning og således heller ikke medtager fritliggende boliger. Endvidere bemærkes, at analysen ikke ser på de dynamiske effekter af en mulighed for at framelde sig en fælles programforsyning. Et færre antal tilsluttede husstande for den enkelte ejendom eller forening vil kunne betyde, at den tv-distributør, der forsyner ejendommen/foreningen med tv-programmer, på kort sigt vil forsøge at modvirke en reduceret indtjening ved at sætte prisen op for de husstande, der fortsat er tilsluttet. Distributørens mulighed herfor må dog antages at blive begrænset af en styrket konkurrence på tv-markedet. Hvis beboere i ejendomme og foreninger ikke længere bindes til en given distributør, vil det give nye distributører adgang til at levere tv til disse forbrugere. Det kan have effekt på priserne i nedadgående retning.

Det vil have en positiv effekt på konkurrencen på tv-markedet, hvis alle husstande i ejendomme/foreninger får mulighed for selv at beslutte, om husstanden vil deltage i den fælles programforsyning. Det skyldes, at den enkelte husstand herved får mulighed for at skifte tv-distributør, uafhængigt af ejendommejer/foreningen, hvorved der skabes mere dynamik i markedet. Derudover får husstandene flere valgmuligheder, fordi de også kan få programforsyning fra en tv-distributør, der alene leverer til individuelle husstande.

Da der således vurderes at være overvejende positive konsekvenser af at give husstande mulighed for at fravælge en fælles programforsyning, foreslås denne mulighed sikret ved lov.

3.1.2.2 Regulering i både radio- og fjernsynsloven og boliglovgivningen

Det findes mest hensigtsmæssigt at fastsætte en generel regulering af spørgsmålet i radio- og fjernsynsloven, da reguleringen skal omfatte samtlige boligformer m.v., hvor husstande for nærværende kan være pålagt tilslutning og betaling til en fælles programforsyning via et fællesantenneanlæg. Boliglovgivningen regulerer således efter gældende ret som nævnt i afsnit 3.1.1. alene spørgsmål om betaling til fælles programforsyning for private udlejningsboliger samt almene boliger, men ikke andre boligtyper, hvorimod radio- og fjernsynsloven i forvejen indeholder bestemmelser, der retter sig mod ejere af fællesantenneanlæg. Som en konsekvens af den foreslåede ændring af radio- og fjernsynsloven må der foretages nødvendige ændringer i boliglovgivningen. Der vurderes alene at være et behov for ændringer i lejeloven og almenlejeloven.

3.1.2.3 Lovforslaget

Der foreslås på baggrund af ovenstående i radio- og fjernsynsloven indarbejdet en generel forpligtelse for ejere af fællesantenneanlæg, som defineret i radio- og fjernsynslovens § 2, stk. 2, til at sikre, at husstande kan fritages fra tilslutning til og betaling for en fælles programforsyning i anlægget. Ejere af fællesantenneanlæg kan være både private og almene udlejere, ejerforeninger, private

andelsboligforeninger, grundejerforeninger eller lignende samt virksomheder som f.eks. kommercielle tv-distributører.

En forpligtelse til at tilslutte sig og betale for fælles programforsyning er imidlertid ikke altid et anliggende mellem en husstand og ejeren af det pågældende fællesantenneanlæg. Husstande kan således efter gældende ret som nævnt i afsnit 3.1.1 være forpligtet til at bidrage til fælles programforsyning i kraft af en lejeaftale eller tvungent, eksempelvis servitutbestemt, medlemskab af en forening, selv om anlægget ejes af en anden, eksempelvis en kommerciel tv-distributør. Den foreslåede forpligtelse for ejere af fællesantenneanlæg til at sikre husstande mulighed for at kunne fritages for tilslutning til og betaling for programforsyning i et fællesantenneanlæg foreslås derfor tilsvarende at gælde for ejere af ejendomme, ejerforeninger, andelsboligforeninger eller lignende, i det omfang, de indgår aftale med ejere af fællesantenneanlæg om fælles programforsyning. I praksis vil forpligtelsen være rettet mod den, der reelt har forpligtet husstanden til tilslutning til og betaling for den fælles programforsyning. Det foreslås i tilknytning hertil, at der ikke gennem fastsættelse af vilkår mv. må lægges hindringer i vejen for husstandes reelle mulighed for fritagelse, f.eks. at levering af et internetprodukt til de husstande, der ønskes fritagelse, betinges af, at der tillige aftages et tv-produkt (koblingssalg). Endvidere vil fritagelse for tilslutning til den fælles programforsyning ikke kunne betinges af, at der betales et vederlag m.v.

En fælles programforsyning er forbundet med både faste og variable omkostninger. Faste omkostninger omfatter omkostninger forbundet med etablering, forbedring, og vedligeholdelse af selve anlægget. Disse omkostninger ligger som udgangspunkt fast, uafhængigt af, hvor mange husstande, der er tilsluttet anlægget. Udgifter til administration og lignende anses i denne sammenhæng som faste, uagtet at de kan påvirkes af eventuelle til- og fravalg til den fælles programforsyning. Variable omkostninger er omkostninger, der varierer med antal tilsluttede husstande, hvilket typisk er omkostninger til selve programforsyningen, herunder rettighedsbetaling til CopyDan.

De faste omkostninger ved fællesantenneanlæg, der ejes af ejeren af en privat eller almen udlejningsejendom (udlejer) eller af en forening, dækkes over antennebidraget, fællesudgifterne, foreningskontingentet eller lignende. Alle tilsluttede husstande betaler typisk hertil – også i de tilfælde, hvor der består mulighed for at fravælge programforsyningen – idet anlægget anses som en del af ejendommens/foreningens fællesfaciliteter, som alle husstande i ejendommen/foreningen betaler til uanset omfanget af den enkeltes benyttelse.

Er anlægget derimod ejet og drevet af en kommerciel tv-distributør, betales typisk et samlet beløb til dækning af såvel de faste som udgifter til programforsyning. I disse tilfælde er udgifterne til programforsyning typisk ikke specificeret i betaling for etablering m.v. af anlægget og betaling for programforsyning. Alle tilsluttede husstande kan dog også i disse tilfælde pålægges at betale for ejer af ejendommens, ejerforeningens, andelsboligforeningens eller lignendes udgifter til administration af fællesantenneanlægget.

Hvad angår selve programforsyningen, ses der praktiseret forskellige modeller. I nogle tilfælde køber udlejer/foreningen en fuldpakke fra en kommerciel tv-distributør til samtlige husstande og opkræver betaling fra husstandene herfor via et antennebidrag eller foreningskontingentet. I andre tilfælde købes alene en grundpakke med mulighed for, at den enkelte husstand kan tilkøbe yderligere programforsyning direkte fra tv-distributøren. Endelig ses der ordninger, hvor al programforsyning er et individuelt anliggende, således at den enkelte husstand alene bidrager til finansiering af de af udlejeren eller foreningen afholdte faste omkostninger til fællesantenneanlægget.

Det vurderes, at det i praksis vil rumme betydelige udfordringer for en udlejer eller en forening, hvis de enkelte husstande kan fritages for at bidrage til finansiering af de faste omkostninger, som er afholdt til etablering m.v. af et fællesantenneanlæg, der er en del af ejendommens/foreningens fællesfaciliteter. For det første vil indførelse af en mulighed for at opnå fritagelse for at betale til de faste udgifter kræve løbende beregning af antennebidrag. Udgiften for den enkelte tilsluttede husstand vil således løbende ændre sig, alt afhængig af hvor mange husstande der aktuelt er tilsluttet den fælles programforsyning. Dette vil indebære en betydelig meradministration for udlejeren/foreningen. For det andet vil det kunne sætte en negativ spiral i gang, da en stigning i antallet af ikke-tilsluttede, må antages at føre til en højere betaling for de tilsluttede, hvilket potentielt vil kunne virke inciterende for flere frameldinger. På sigt er der således risiko for, at den fælles programforsyning helt vil ophøre, uagtet en stor andel af husstandene i ejendommen/foreningen er interesseret i at være tilsluttet.

Derfor foreslås det, at alle husstande – også de som fravælger fælles programforsyning – fortsat kan forpligtes til at betale til eventuelle faste udgifter, der er forbundet med fælles programforsyning i deres ejendom/forening, hvis det hertil benyttede fællesantenneanlæg ejes af ejendomsejeren/foreningen, dvs. ikke af en kommerciel tv-distributør.

For så vidt angår fællesantenneanlæg, som er ejet af kommercielle tv-distributører, indgår de faste omkostninger, herunder etablerings- og forbedringsudgifter, som ét af flere omkostningselementer, der samlet finansieres gennem distributørernes provenu ved salg af tv-programmer til såvel enkelthusstande som foreninger. Derfor ses der ikke at være grundlag for at give tv-distributørerne adgang til at opkræve betaling for faste omkostninger, når de er ejer af fællesantenneanlægget. Tv-distributøren må træffe sine beslutninger om etablering og drift af et givet anlæg ud fra almindelige kommercielle betragtninger og uden at være sikret et fast kundegrundlag, ligesom det gælder i forhold til de dele af distributørens anlæg, der forsyner enkelte husstande, som ikke indgår i en fælles programforsyning. Såfremt en ejendomsejer eller forening har faste omkostninger forbundet med et anlæg, som ejes og i øvrigt drives af en tv-distributør – det kan eksempelvis være visse administrationsudgifter, vil husstande efter forslaget ikke kunne fritages for betaling til disse.

De foreslåede nye bestemmelser i radio- og fjernsynsloven medfører behov for konsekvensrettelser af lov om leje og lov om leje af almene boliger, jf. forslagets §§ 2 og 3. Der henvises til de specielle bemærkninger hertil.

2. Distribution af digital radio

2.1. Gældende ret

Den gældende radio- og fjernsynslovs kapitel 2 drejer sig om, hvem der har ret til at distribuere lyd- og billedprogrammer ved hjælp af jordbaserede digitale tv-sendemuligheder. Distributionen af lyd- og billedprogrammer via jordbaserede digitale tv-sendemuligheder kan alene finde sted med tilladelse fra Radio- og tv-nævnet efter udbud. Undtaget herfra er dog DR, TV 2/DANMARK A/S og de regionale TV 2-virksomheder, som uden udbud kan meddeles tilladelse efter ministerens nærmere bestemmelse.

Efter de gældende regler kan der alene opnås tilladelse til udøvelse af jordbaseret programvirksomhed for radioforetagender efter udbud foretaget af Radio- og tv-nævnet, jf. radio- og fjernsynsloven § 45, stk. 1. Udøvelse af radiovirksomhed ved hjælp af radioanlæg forudsætter således i dag en programtilladelse i henhold til radio og fjernsynslovgivningen og en frekvenstilladelse i henhold til frekvenslovgivningen.

2.2. Kulturministeriets overvejelser og forslag

Partierne bag *Medieaftalen for 2015-2018* har besluttet, at sendemulighederne til landsdækkende jordbaseret digital kommerciel radio skal udbydes til en gatekeeper. De landsdækkende digitale radiosendemuligheder, som skal stilles til rådighed for kommerciel landsdækkende radiovirksomhed, skal således udbydes til ét operatørselskab med henblik på distribution af landsdækkende kommerciel radioprogramvirksomhed. Gatekeeperen vil på forretningsmæssige vilkår skulle drive den jordbaserede digitale radioplatform for kommercielle radioudbydere.

Ligesom for distribution af tv-programmer via jordbaserede digitale tv-sendemuligheder kan der for radio blive tale om distribution af kanaler/programmer, der i forvejen distribueres på anden måde, for eksempel via FM-frekvenser eller via nettet.

Udøvelse af digital radiovirksomhed ved hjælp af jordbaserede sendemuligheder, som er tildelt en gatekeeper, vil med lovforslaget kræve, at radioprogramudbyderen registreres som udøver af digital radioprogramvirksomhed hos Radio- og tv-nævnet. Desuden vil udsendelse af jordbaseret digital radioprogramvirksomhed forudsætte, at der indgås aftale med det foretagende, som opnår tilladelse til distribution af radioprogrammer ved hjælp af sendemulighederne til jordbaseret digital radio.

Det foreslås på denne baggrund, at lovens kapitel 2 om distribution af lyd- og billedprogrammer ved hjælp af jordbaserede digitale tv-sendemuligheder udvides

til også at omfatte distribution af lyd- og billedprogrammer ved hjælp af jordbaserede digitale radiosendemuligheder. De nærmere regler for tilrettelæggelse og gennemførelse af et sådant udbud vil blive fastlagt i bekendtgørelsesform efter drøftelse med partierne bag den mediepolitiske aftale.

Alternativet til at udbyde de jordbaserede digitale sendemuligheder til en gatekeeper er at udbyde sendemulighederne enkeltvis og give de radioforetagender, der opnår programtilladelse, ansvar for i sammenslutning at etablere og drive sendenet i et sendesamvirke. Det vil fortsat efter lovændringen være muligt at drive jordbaserede digitale radiosendenet via en sendesamvirkekonstruktion, hvilket er tilfældet for det kommende regionale DAB blok 3 sendenet og de eksisterende landsdækkende DAB-sendenet, der henvises til de specielle bemærkninger til nr. 2.

3.3. Øvrige ændringer

3.3.1. Forlængelse af opbevaringspligt

3.3.1.1. Gældende ret

Den gældende § 87, stk. 1, indeholder en forpligtelse for DR, de regionale TV 2-virksomheder, indehavere af tilladelse til programvirksomhed og registrerede foretagender til at optage og opbevare alle programmer i 3 måneder, ligesom det kan pålægges foretagendet at opbevare programmerne i længere tid.

En tilsvarende opbevaringspligt for DR, TV 2/DANMARK A/S og de regionale TV 2-virksomheder og foretagender, der har tilladelse til eller er registrerede til at udøve radio- eller fjernsynsvirksomhed m.v. findes i medieansvarsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 914 af 11. august 2014, jf. § 7, stk. 1 og 2. Det fremgår af denne bestemmelse, at redaktøren skal sikre, at der på forsvarlig måde opbevares en kopi af alle udsendelser i 6 måneder. Uanset at denne frist er udløbet, skal kopi af udsendelser, om hvis indhold der er indgivet klage eller rejst sag, opbevares, indtil 6 måneder efter sagen er afgjort. Opbevaringspligten består, så længe en sag behandles ved Pressenævnet eller domstolene.

3.3.1.2. Kulturministeriets overvejelser og forslag

Medieansvarslovens frister var tidligere 3 måneder, men blev pr. 1. januar 2014 ændret til det nuværende 6 måneder. Begrundelsen for ændringen var en sammenhæng med en generel forlængelse af klagefrister i medieansvarsloven, da det fremgik af Pressenævnets årsberetning for 2012, at der hvert år afvises klager, som er indgivet efter udløbet af klagefristen, og at der således hvert år er et antal sager, hvor der har været et ønske om at klage over et massemedie til Pressenævnet, men hvor det – af den ene eller anden årsag – ikke er nået indenfor fristerne.

I lyset af, at fristerne for at klage i medieansvarsloven blev ændret, blev det tillige fundet nødvendigt at foreslå opbevaringspligten i medieansvarsloven forlænget for at undgå, at der vil kunne opstå tilfælde, hvor der klage til Pressenævnet, men hvor Pressenævnet ikke kan nå at give radio- eller fjernsynsforetagendet meddelelse om, at der er indgivet en klage, inden den gældende opbevaringspligt på 3 måneder var udløbet.

Det foreslås at bringe radio- og fjernsynslovens opbevaringspligt i overensstemmelse med medieansvarslovens tilsvarende bestemmelser om opbevaringspligt, hvorfor det foreslås at ændre radio- og fjernsynslovens § 87 fra en opbevaringspligt på 3 måneder til 6 måneder.

3.3.2. Præcisering af bemyndigelse til regler om regnskab og revision af projekt- og aktivitetstilskud

3.3.2.1. Gældende ret

Den gældende § 92 a indeholder bemyndigelse for kulturministeren til at fastsætte regler om fordelingen af tilskud, vilkår for anvendelse af tilskud og indsendelse af ansøgninger m.v. vedrørende tilskud, der udbetales i medfør af lovens §§ 11 a og 43.

Bestemmelsens nuværende formulering blev fastlagt ved lov nr. 1531 af 21. december 2010 om økonomiske og administrative forhold for modtagere af driftstilskud fra Kulturministeriet, der samlede Kulturministeriets regler om regnskab og revision for så vidt angår driftstilskud i én lov og dermed ændrede ordlyden af radio- og fjernsynslovens § 92 a til den nuværende formulering. Før denne lovændring indeholdt bestemmelsen ud over det nuværende desuden bemyndigelse til at fastsætte regler om regnskabsaflæggelse, revisionskompetence og revisionens udførelse m.v.

Ændringen af § 92 a var derfor en konsekvensrettelse som følge af, at lovgivningen på Kulturministeriets område vedrørende tilskudsanvendelsen samles i en lov.

3.3.2.2. Kulturministeriets overvejelser og forslag

Lov om økonomiske og administrative forhold for modtagere af driftstilskud fra Kulturministeriet vedrører driftstilskud. Regnskab og revision af projekt- og aktivitetstilskud fra Kulturministeriet er dermed ikke reguleret af denne lov. Det må formentlig bero på en fejl, at der med konsekvensrettelsen af § 92 a ved lov om økonomiske og administrative forhold for modtagere af driftstilskud fra Kulturministeriet, ikke blev taget højde for, at § 92 a fortsat skulle indeholde en bemyndigelse til fastsættelse af regler vedrørende regnskabsaflæggelse og revision af projekt- og aktivitetstilskud fra Kulturministeriet.

Med forslaget udvides kulturministerens bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om fordelingen af tilskud, vilkår for anvendelse af tilskud og indsendelse af

ansøgninger m.v. vedrørende tilskud, der udbetales i medfør af lovens §§ 11 a og 43, til også at omfatte regler om regnskabsaflæggelse og revision.

Bestemmelsen påtænkes udmøntet i den generelle bekendtgørelse om regnskab og revision af projekt- og aktivitetstilskud fra Kulturministeriet.

4. De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

4.1 Sikring af mulighed for fravalg af fælles programforsyning

Muligheden for fravalg af fælles programforsyning vil ikke have konsekvenser for det offentliges udgifter til boligstøtte, da husstandenes udgifter til programforsyning i form af antennebidrag e.l. ikke er støtteberettiget.

De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige ved forslaget vurderes på den baggrund udelukkende at relatere sig til afgørelse i tvister om, hvorvidt ejere af fællesantenneanlæg hhv. foreninger o.l. overholder forpligtelsen efter lovforslaget.

Som nævnt i afsnit 3.1.2.3. forudsættes huslejenævnet og beboerklagenævnet også fremover at træffe afgørelse i tvister om lejerens betaling til fællesantenne m.v. Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet vurderer, at indførelse af en mulighed for lejere for at fravælge fælles programforsyning vil medføre en meget begrænset stigning i antallet af tvister mellem udlejere og lejere. I modsat retning trækker, at lejere som tidligere har haft en tvist med udlejer angående betalingen og størrelsen af antennebidraget, nu får mulighed for at vælge den fælles antenneløsning fra. Derved fjerner lovforslaget tvistpotentialet mellem lejer og udlejer for så vidt angår de lejere, som benytter sig af fravalgsmuligheden. Dette vil alt andet lige på sigt føre til færre tvister. Det vurderes, at de to effekter vil udligne hinanden. Det bemærkes i øvrigt, at antallet af sager i huslejenævn og beboerklagenævn ligger på et meget lavt niveau, og at lovforslaget ikke vil ændre på dette. Forslaget forventes på den baggrund ikke at medføre øgede udgifter for huslejenævn og beboerklagenævn, idet bemærkes, at der i sagens natur er knyttet nogen usikkerhed til denne vurdering.

Tilsvarende er det Kulturministeriets vurdering, at antallet af klager til Kulturstyrelsen fra husstande i andels- og ejerboliger vil være meget begrænset. Sager vil formentlig primært vedrøre tilfælde, hvor en andelsboligforening, ejerforening eller grundejerforening (der mange gange alene er baseret på frivillig arbejdskraft) ikke er opmærksom på lovgivningen. Den ekstra opgave for Kulturstyrelsen vurderes på den baggrund at kunne rummes inden for givne økonomiske rammer.

4.2. Distribution af digital radio

Lovforslaget har ingen administrative konsekvenser for det offentlige.

4.3. Øvrige ændringer

Lovforslaget har ingen administrative konsekvenser for det offentlige.

5. De økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

5.1. Frit valg af tv-distributør

Almene boligorganisationer, andelsboligforeninger, ejerforeninger, grundejerforeninger og lignende betragtes i forhold til opgørelse af erhvervsøkonomiske konsekvenser ikke som en del af erhvervslivet, men som sammenslutninger af borgere.

Lovforslaget vurderes at medføre begrænsede administrative byrder for private udlejere i forbindelse med beboeres eventuelle framelding af en fælles programforsyning. Af den af Deloitte gennemførte analyse fremgår, at knap halvdelen af de private udlejningsboliger har fælles programforsyning. Samtidig vurderes det som nævnt i afsnit 3.1.2.1 i den af Incentive gennemførte analyse, at kun 15 pct. af beboerne vil framelde sig fælles programforsyning med administrative omkostninger for udlejerne til følge. Gældende lejekontrakter vurderes ikke at skulle ændres som følge af lovforslaget. Samtidig vil husstandene fortsat – også selv om de fravælger fælles programforsyning – kunne forpligtes til at betale til den private udlejers faste omkostninger til bl.a. administration af den fælles programforsyning, således at den administrative byrde for udlejer ved håndtering af til- og frameldinger reduceres.

Da reguleringen i praksis som udgangspunkt retter sig mod den, der reelt har pålagt husstanden bindinger, for så vidt angår tilslutning til og betaling for en fælles programforsyning – dvs. private og almene udlejere samt foreninger – er eventuelle afledte administrative byrder for kommercielle tv-distributører ikke opgjort.

Den administrative byrde for de private udlejere vurderes på baggrund af ovenstående at være under 4 mio.kr. i løbende årlig byrde, hvorfor lovforslaget ikke skal AMVAB-måles. Byrden for de private udlejere må forventes overvæltet på lejerne via lejernes betaling af antennebidrag.

Forslaget forventes ikke at have andre direkte omkostninger for erhvervslivet. Der vurderes således eksempelvis ikke at være behov for tilpasning af eksisterende fællesantenneanlæg, idet bemærkes, at de anlæg, hvor det ikke er muligt at til/frakoble husstande (de såkaldte ”sløjfeanlæg”), ikke er omfattet af lovforslaget.

Forslaget forventes derimod at få afledte økonomiske konsekvenser for erhvervslivet, da tv-distributører vil få bedre mulighed for at få nye kunder, der ellers har været bundet til en given tv-distributør. Fravalgsmuligheden vil således føre til en øget konkurrence på markedet for tv-distribution.

Som nævnt vurderes den foreslåede regulering at kunne medføre besparelser for husstandene på kort og ikke mindst lidt længere sigt. Besparelsen vil være forskellig fra husstand til husstand, alt afhængig af deres nuværende tv-forsyning og valg af fremtidig forsyning. Incentive har anslået den samlede besparelse for husstandene (på kort sigt) til mellem 35 mio. kr. og 115 mio. kr., alt afhængig af, hvor mange, der vælger et alternativ til den fælles tv-forsyning. For de husstande, hvor den fælles programforsyning stopper, har Incentive vurderet, at priserne vil stige. Den samlede besparelse for husstandene må antages afspejlet i en tilsvarende samlet mindre indtægt for de tv-distributører, der forsyner de pågældende ejendomme/foreninger med tv. Der må i den forbindelse samtidig antages, at muligheden for husstande for at kunne vælge en anden tv-distributør end den nuværende vil føre til omfordeling af indtjening mellem tv-distributørerne.

Det bemærkes i den forbindelse, at den samlede effekt vil kunne være lidt højere, da Incentives analyse baserer sig på Deloitte's skøn over antal husstande med fælles tv-forsyning og således heller ikke medtager fritliggende boliger. Endvidere bemærkes, at analysen ikke ser på de dynamiske effekter af en mulighed for at framelde sig en fælles tv-forsyning. Det gælder bl.a. tv-distributørers reaktion på en eventuelt reduceret indtjening eller den effekt på priserne på programforsyning (i nedadgående retning), der kan blive et resultat af den øgede konkurrence.

5.2. Distribution af digital radio

Lovforslaget skaber hjemmel til, at jordbaserede digitale radio-sendemuligheder kan udbydes til en gatekeeper. Den kommende gatekeeper vil få rådighed over sendemuligheder for landsdækkende kommerciel radio i DAB-blok 1 og ansvar for etablering og drift af sendenet. Gatekeeperen vil desuden bl.a. ud fra vilkårene i distributionstilladelsen kunne beslutte hvilke radiostationer, der kan sende, og hvad prisen herfor skal være. De enkelte radiostationer vil skulle registreres hos Radio- og tv-nævnet.

I forhold til en gatekeepermodel deles udgifterne i sendesamvirke modellen mellem alle de radioforetagender der har tilladelse i sendenet og den enkelte radios udgifter afhænger derfor bl.a. af hvor mange radioer, der har programtilladelse. Radioerne kan eventuelt sammen i sendesamvirket indgå aftale med en operatør, der på vegne af radioerne opbygger og driver nettet.

Radiostationernes pris for at anvende sendenet vil hos en gatekeeper formentlig være relativt fast, hvorimod prisen i et sendesamvirke kan være mere usikker, da der skal betales for en forholdsmæssig andel af evt. ledig kapacitet. Den enkelte radiostation vil således hos en gatekeeper bære en relativt lavere risiko end i et sendesamvirke. Den enkelte radiostations administrative byrde vil hos en gatekeeper formentlig være relativt beskednen, da den enkelte radiostation formentlig vil indgå en aftale med gatekeeper, som kan sammenlignes med en lejeaftale. Til sammenligning vil den enkelte radiostations administrative byrde i et sendesamvirke relativt set være større, da alle beslutninger skal træffes i

fællesskab med de andre radiostationer, som har programtilladelse, og der skal fastlægges formaliteter ved ind- og udtræden af sendesamvirket.

Hvis DAB-plattformen på et tidspunkt bliver den dominerende platform for radio vil gatekeeper kunne få en form for monopol på distribution af landsdækkende radio. Det skal i et gatekeeperudbud sikres, at den eksisterende konkurrencelovgivning kan håndtere denne situation. Såfremt den gældende konkurrencelovgivning ikke kan håndtere denne situation, skal der gennemføres særskilt regulering i bekendtgørelsen om udbuddet af sendemulighederne til en gatekeeper.

På baggrund af ovenstående er det den umiddelbare vurdering, at de økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet vil afhænge af hvilke regler, der fastsættes i en kommende bekendtgørelse om udbud af sendemulighederne samt hvordan gatekeeperens forretning vil udvikle sig. De samlede økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet skønnes ikke at overstige 10 mio. kr. årligt.

5.3. Øvrige ændringer

Lovforslaget har ingen økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet.

6. De administrative konsekvenser for borgerne

6.1 Sikring af mulighed for fravalg af fælles programforsyning

Husstandene vil ikke med lovforslaget blive pålagt øgede administrative omkostninger, da det er op til dem selv, om de vil søge fritagelse for tilslutning til og betaling for fælles tv-forsyning.

Almene boligorganisationer, andelsboligforeninger, ejerforeninger og grundejerforeninger vurderes – ligesom de private udlejere, jf. ovenfor – at få øgede administrative omkostninger i det omfang de administrerer fælles programforsyning. Det er vanskeligt at skønne over de øgede omkostninger i almene boligorganisationer, andelsboligforeninger og ejerforeninger m.v. Dette hænger bl.a. sammen med, at boligorganisationerne og foreningerne kan have organiseret deres fælles programforsyning på forskellig vis. Den foreslåede bestemmelse om, at husstande – også selvom de fravælger den fælles programforsyning – fortsat kan tilpligtes til at betale til boligorganisationernes og foreningernes faste omkostninger til administration, vil dog i et vist omfang modvirke de øgede omkostninger.

6.2. Distribution af digital radio

Lovforslaget har ingen administrative konsekvenser for borgerne.

6.3. Øvrige ændringer

Lovforslaget har ingen administrative konsekvenser for borgerne

7. De miljømæssige konsekvenser.

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten.

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

[Høringsparter indsættes]

10. Sammenfattende skema

Samlet vurdering af konsekvenserne af lovforslaget

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Kulturstyrelsens merudgifter i forbindelse med behandling af klager fra husstande over manglende mulighed for at framelde sig fælles tv-forsyning vurderes at være meget begrænsede og vil kunne rummes inden for givne økonomiske rammer. Forslaget ventes samlet set ikke at indebære merudgifter for huslejenævn og beboerklagenævn.
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Jf. ovenfor.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Konkurrencen på markedet for tv-distribution vil blive øget til glæde for de tv-distributører, der i dag er	Lovforslaget ventes fsva frit valg af tv-distributør at have økonomiske konsekvenser for

	<p>begrænset af husstandenes manglende mulighed for at framelde sig fælles programforsyning.</p>	<p>erhvervslivet, dels i kraft af øgede administrative byrder, dels i kraft af en samlet reduktion i de kommercielle tv-distributørers indtjening samt omfordeling af denne mellem tv-distributører som følge af øget konkurrence mellem distributørerne.</p> <p>Påvirkningen af indtjeningen vil afhænge af husstandenes reaktion på adgangen til at blive fritaget for fælles tv-forsyning.</p> <p>De samlede økonomiske konsekvenser for erhvervslivet som følge af den foreslåede model for distribution af digital radio vil afhænge af de regler, der fastsættes i en kommende udbudsbekendtgørelse, men skønnes ikke at overstige 10 mio.kr. årligt.</p>
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	<p>De administrative konsekvenser for radioforetagender ved den foreslåede model for distribution af digital radio vurderes at være mindre end ved den nuværende sendesamvirkemodell.</p>	<p>Lovforslaget vurderes at medføre begrænsede administrative byrder for private udlejere i forbindelse med beboeres eventuelle framelding af fælles tv-forsyning. Den løbende byrde vurderes at være mindre end 4 mio.kr. årligt.</p>
Miljømæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen.	<p>Borgerne pålægges som udgangspunkt ikke administrative byrder. Almene</p>

		<p>boligorganisationer, andelsboligforeninger, ejerforeninger og grundejerforeninger vil kunne få øget administration i forbindelse med husstandes til- og framelding til fælles programforsyning, alt afhængig af niveauet heraf.</p>
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Det foreslås at ændre overskriften over § 3 under kapitel 2 fra ”Distribution af lyd- og billedprogrammer ved hjælp af jordbaserede digitale tv-sendemuligheder” til ”Distribution af lyd- og billedprogrammer ved hjælp af jordbaserede digitale radio- og tv-sendemuligheder”.

Med forslaget udvides § 3 således, at den gældende hjemmel til at distribution af lyd- og billedprogrammer ved hjælp af jordbaserede digitale tv-sendenet, der kun kan ske med tilladelse fra Radio- og tv-nævnet, også finder anvendelse for jordbaserede digitale radiosendenet.

Til nr. 2

Formålet med ændringen er at etablere hjemmel til at kunne udbyde jordbaserede digitale radiosendemuligheder til en gatekeeper.

Det foreslås, at distribution af lyd- og billedprogrammer ved hjælp af jordbaserede digitale radiosendemuligheder – svarende til den eksisterende ordning for jordbaserede digitale tv-sendemuligheder – alene kan finde sted med tilladelse fra Radio- og tv-nævnet, og at en sådan tilladelse meddeles af nævnet efter udbud.

Kulturministeren fastsætter nærmere regler om tilrettelæggelse og gennemførelse af udbudsforretningerne, herunder om evt. betaling af koncessionsafgifter. Det bemærkes, at udbud f.eks. vil kunne ske i form af afholdelse af auktion, og at koncessionsafgiften i givet fald vil bestå af den tilladelsespris, der fastsættes på grundlag af auktionen.

Reglerne vil blive fastsat i bekendtgørelsesform efter drøftelse med partierne bag den mediepolitiske aftale for 2015-2018.

Det er tanken at udbyde de til rådighed værende digitale radiosendemuligheder i DAB blok 1 til en operatør med henblik på distribution af radioprogrammer mv. Det forudsættes, at operatøren efter nærmere fastsatte regler, jf. nedenfor, administrerer sendekapaciteten og herunder indgår aftaler med danske og udenlandske udøvere af radioprogramvirksomhed om distribution af deres programmer. Det forudsættes videre, at etableringen og driften sker på forretningsmæssige vilkår.

De gældende regler om eventuel betaling af koncessionsafgift for distribution af jordbaserede digitale tv-sendemuligheder i radio- og fjernsynslovens § 4 finder også

anvendelse for en tilladelseshaver til distribution af lyd- og billedprogrammer ved hjælp af jordbaserede digitale radiosendemuligheder.

Der er tradition for, at indehavere af programtilladelser til samme sendemulighed samarbejder om etablering og drift af sendenet i såkaldte "sendesamvirker". For en ordens skyld skal det præciseres, at sendesamvirker heller ikke fremover skal have distributionstilladelse, da programtilladelseshaverne, som udgør sendesamvirket, ifølge deres respektive tilladelser er forpligtet til at udøve programvirksomhed, hvilket omfatter udsendelse af lyd- og billedprogrammer til almenheden ved hjælp af radioanlæg, jf. radio- og fjernsynslovens § 2, stk. 1.

Det samarbejde, som DR og indehaverne af programtilladelserne til FM 4, FM 5 og FM 6 har om udsendelse af lyd- og billedprogrammer ved hjælp af jordbaserede digitale radiosendemuligheder, er at sidestille med et sendesamvirke, da udsendelsen sker på baggrund af DR's forpligtelser til at udøve programvirksomhed ved hjælp af jordbaserede digitale radiosendemuligheder (jf. DR's public service-kontrakt) og de forpligtelser til at udøve programvirksomhed ved hjælp af jordbaserede digitale sendemuligheder, som fremgår af programtilladelserne til FM 4, FM 5 og FM 6.

Til nr. 3

Formålet med bestemmelsen i § 6 a, stk. 1, er at sikre, at husstande kan fritages for tilslutning til og betaling for fælles programforsyning, der leveres via et fællesantenneanlæg. Der er tale om en ny bestemmelse.

I en del ejendomme/foreninger er der etableret en eller anden form for fælles programforsyning. Dette er således sædvanligt i private og almene udlejningsejendomme, private andelsboligforeninger og ejerforeninger, og det ses også i grundejerforeninger og lignende. Fælles programforsyning i en ejendom/forening leveres via et fællesantenneanlæg. Fællesantenneanlæg er i radio- og fjernsynslovens § 2, stk. 2, defineret som fællesantenneanlæg og andre kabelanlæg til fordeling af lyd- og billedprogrammer til lokaler, som anvendes til privat beboelse. I nogle ejendomme/foreninger er alle husstande forpligtet til at deltage i og modtage fælles programforsyning.

En fælles programforsyning etableres i almene boligafdelinger, private andelsboligforeninger, grundejer- og ejerforeninger typisk ved, at et flertal blandt beboerne på beboermødet eller generalforsamlingen træffer beslutning om at etablere og/eller løbende købe en fælles programforsyning. En sådan beslutning omfatter som udgangspunkt alle beboere i ejendommen/foreningen. Med en sådan beslutning følger en pligt til at deltage i betalingen af de med programforsyningen forbundne udgifter.

Bestemmelsen i lovforslagets § 6 a, stk. 1, indebærer, at de enkelte husstande får mulighed for at framelde sig en eventuel fælles, pligtmæssig tilslutning til og betaling for programforsyning. Dette uanset at et flertal af beboerne på f.eks. en

generalforsamling har truffet beslutning om fælles programforsyning omfattende alle husstande.

Forpligtelsen til at sikre, at husstande kan fritages for tilslutning til og betaling for fælles programforsyning i fællesantenneanlægget, retter sig, jf. § 6 a, stk. 1, 1. pkt., mod ejeren af det fællesantenneanlæg, der forsyner de pågældende husstande med tv. Ejeren af fællesantenneanlægget kan både være en tv-distributør, ejeren af den pågældende ejendom, en ejerforening, andelsboligforening eller lignende.

Af lovforslagets § 6 a, stk. 1, 2. pkt. fremgår, at forpligtelsen også retter sig mod de, der måtte have indgået aftale med ejere af fællesantenneanlæg om fælles programforsyning, og som følge af en sådan aftale har forpligtet de pågældende husstande til at tilslutte sig og/eller betale til den fælles programforsyning. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvor en tv-distributør ejer fællesantenneanlægget og har indgået aftale med f.eks. en andelsboligforening, hvorefter andelsboligforeningen i kraft af en beslutning på generalforsamlingen forpligter alle foreningens medlemmer til at tilslutte sig og betale til den fælles programforsyning. I disse tilfælde påhviler forpligtelsen til at sikre fritagelse for tilslutning ifølge stk. 1 ikke blot ejeren af fællesantenneanlægget, men også den forening m.v., der har indgået aftale med ejeren af fællesantenneanlægget. I praksis vil forpligtelsen være rettet mod den, der reelt har forpligtet husstanden til tilslutning til og betaling for den fælles programforsyning.

Der henvises i øvrigt til bestemmelsen i § 7 b (lovforslagets § 1, nr. 4) om tilsyn og til bemærkningerne til lovforslagets § 4 for så vidt angår forholdet til aftaler om fælles programforsyning, der er indgået ved lovens ikrafttræden.

Af *stk. 2* fremgår, at en husstand – uanset fritagelsesmuligheden i § 6 a, stk. 1 – fortsat kan pålægges at betale til etablering, forbedring og drift, herunder administration, af et fællesantenneanlæg, der ejes af ejeren af den pågældende ejendom, ejerforeningen, andelsboligforeningen eller lignende. Derudover kan husstande også pålægges at betale til ejeren af ejendommens, ejerforeningens, andelsboligforeningens eller lignendes administration af fællesantenneanlægget i den situation, hvor fællesantenneanlægget ikke ejes af de nævnte.

Bestemmelsen tager i første punktum sigte på de tilfælde, hvor et fællesantenneanlæg indgår som en del af ejendommens/bebyggelsens fællesfaciliteter, og hvor det som nævnt i de almindelige bemærkninger afsnit 3.1.2.3. ville være forbundet med bl.a. betydelige administrative byrder, hvis det ikke længere skulle være muligt at pålægge alle i ejendommen eller foreningen fortsat at bidrage til finansiering af omkostninger vedrørende anlæggets etablering, forbedring og drift. Størrelsen af disse udgifter er som udgangspunkt uafhængigt af antal tilsluttede husstande.

Med etablering, forbedring og drift af fællesantenneanlægget menes finansiering af omkostninger til forrentning og afskrivning af anlægget, vedligeholdelse, administration mv. Derimod kan omkostninger til programforsyning ikke pålægges

en husstand, jf. stk. 1. Det er hensigten, at kulturministeren gives bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler herom, jf. stk. 7.

For så vidt angår 2. pkt. bemærkes, at der er en vis administration forbundet med et fællesantenneanlæg. Administrationen omfatter i dag beregning og løbende regulering af antennebidrag. Fremover vil der endvidere skulle foretages til- og frameldinger til den fælles programforsyning. Det vurderes på den baggrund, at det, også i de tilfælde, hvor anlægget ikke er ejet af foreningen, men af f.eks. en kommerciel tv-distributør, vil være rimeligt, hvis alle husstande i ejendomme/foreninger med fælles programforsyning uanset eventuelt fravalg af programforsyning kan forpligtes til at bidrage til betaling for udlejerens, ejerforeningens, andelsboligforeningens eller lignendes administration af den fælles programforsyning.

For så vidt angår udgifter til administration bemærkes, at der med nærværende lovforslag ikke foreslås fastsat et specifikt beløb for, hvad der kan anses for at være rimeligt til dækning af udgiften, jf. dog nedenfor.

I gældende lejelov er ikke angivet et specifikt beløb, som udlejer kan beregne sig for administration af fællesantenneanlægget. Der har imidlertid tidligere været sådanne regler i lejeloven. Med lov nr. 380 af 20. maj 1992 om ændring af lov om leje, lov om midlertidig regulering af boligforholdene, lov om boligbyggeri, lov om boliger for ældre og personer med handicap, lov om andelsboligforeninger og andre boligfællesskaber og lov om individuel boligstøtte (udgifter til fællesantenner m.v.) blev i en række boliglove indsat særlige regler om betaling af udgifter til fællesantenner m.v.

Efter disse regler kunne udlejeren eller andelsboligforeningen beregne sig et beløb til dækning af udgifter til administration af fællesantenneanlægget, der svarer til 3 pct. af antennebidraget, dog højst 60 kr. pr. lejemål pr. år. Dette beløb reguleredes én gang årligt med satsreguleringsprocenten.

Ved lov nr. 406 af 31. maj 2000 udgik specificationen af de enkelte poster på antennebudgettet af loven. I bemærkningerne til disse lovændringer var imidlertid anført, at dette ikke er udtryk for en ændring i størrelsen og arten af de udgifter, udlejeren kan forlange refunderet via antennebidraget.

Med lovforslaget foreslås ikke fastsat et specifikt beløb til dækning af husstandes administration af fællesantenneanlægget. Det forudsættes imidlertid, at et rimeligt administrationsbidrag i 2015-niveau vil kunne være på ca. 100 kr. år pr. år pr. husstand i lighed med praksis på lejeområdet.

Af *stk. 3* fremgår, at *stk. 1* ikke finder anvendelse for de fællesantenneanlæg, der teknisk er indrettet som såkaldte sløjfeanlæg. Sløjfeanlæg er ældre fællesantenneanlæg, hvor det teknisk kun er muligt at levere én og samme tv-pakke til samtlige tilsluttede husstande.

Ca. 130.000 husstande modtager fælles programforsyning via såkaldte sløjfeanlæg. Det er ikke i disse anlæg muligt at frakoble enkelte husstande. Da sløjfeanlæggene forventes udfaset over de kommende år, vurderes det ikke hensigtsmæssigt at stille krav om at ombygge disse anlæg til fællesantenneanlæg, hvor fravalg for enkelte husstande er muligt.

For fællesantenneanlæg, der teknisk er indrettet som sløjfeanlæg, og hvor individuel tilslutning således ikke er teknisk mulig, forudsættes forpligtelsen til at sikre fritagelse for den fælles programforsyning derfor først at få virkning i takt med, at anlæggene udfases og udskiftes med nye anlæg (stikledningsanlæg), der således vil være omfattet af bestemmelsen.

Det vil være ejeren af fællesantenneanlægget henholdsvis ejeren af ejendommen, ejerforeningen, andelsboligforeningen eller lignende, der har bevisbyrden for, om et anlæg ikke teknisk giver mulighed for at fritage husstande efter stk. 1. Til brug herfor kan der evt. rettes henvendelse til den relevante brancheforening m.v.

Af *stk. 4* fremgår, at ejere af fællesantenneanlæg ikke gennem fastsættelse af vilkår m.v. må hindre husstande i at udøve den i stk. 1 nævnte ret til at blive fritaget fra tilslutning til og betaling for den fælles programforsyning. Det fremgår desuden af bestemmelsen, at heller ikke ejere af ejendomme, ejerforeninger, andelsboligforeninger eller lignende må hindres i at efterkomme husstandes anmodning om fritagelse efter stk. 1.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at alle husstande får en reel mulighed for at blive fritaget for tilslutning til og betaling for fælles programforsyning. Det vil derfor ikke være i overensstemmelse med bestemmelsen i stk. 1, hvis der i praksis opstilles hindringer herfor. En sådan hindring kan f.eks. være, at levering af et internetprodukt til de husstande, der ønsker fritagelse, betinges af, at der tillige aftages et tv-produkt (koblingssalg). Endvidere vil fritagelse for tilslutning til den fælles programforsyning ikke kunne betinges af, at der betales et vederlag m.v. (ud over eventuelt sædvanligt betalingsgebyr i forbindelse med framelding), jf. dog stk. 2.

Af *stk. 5* fremgår, at en husstand ikke på ny kan forpligtes til tilslutning til og betaling for fælles programforsyning, såfremt husstanden har benyttet sig af muligheden for fritagelse fra den fælles programforsyning efter stk. 1.

Formålet med bestemmelsen er at undgå omgåelse af stk. 1, f.eks. i den situation, hvor en forening investerer i et nyt fællesantenneanlæg. I dette tilfælde kan en husstand ikke på ny forpligtes til tilslutning på f.eks. en generalforsamling med den konsekvens at husstanden igen skal anmode om fritagelse efter stk. 1 med et opsigelsesvarsel og en eventuel bindingsperiode. Formålet med bestemmelsen er derfor at fastslå, at fritagelse indebærer, at det fremadrettet kræver en aktiv tilslutning fra husstanden, såfremt husstanden igen ønsker at deltage i den fælles programforsyning.

Af *stk. 6* fremgår, at fritagelse efter *stk. 1* skal ske med et varsel svarende til de til enhver tid gældende regler om ret til opsigelse af aftaler om løbende tjenesteydelser i lov om forbrugeraftaler.

Baggrunden for bestemmelsen er at sikre, at husstande kan fritages fra den fælles programforsyning med et varsel, der er rimeligt både i forhold til husstanden og i forhold til ejeren af fællesantenneanlægget henholdsvis udlejeren, ejerforeningen, andelsboligforeningen m.v. Ejere af fællesantenneanlæg henholdsvis udlejere, ejerforeninger, andelsboligforeninger m.v. vil – afhængig af de konkrete forhold – kunne betragtes som erhvervsdrivende i forbrugeraftalelovens forstand med den konsekvens, at forbrugeraftalelovens regler, herunder om opsigelsesvarsler, finder anvendelse. De fleste foreninger m.v. vil dog formentlig efter forbrugeraftaleloven ikke blive betragtet som erhvervsdrivende, hvorfor forhold mellem foreningerne og husstanden vil falde uden for forbrugeraftalelovens anvendelsesområde. Formålet med bestemmelsen er derfor at skabe en ens retsstilling for begge situationer, hvorfor det foreslås, at varsling af fritagelse generelt skal ske svarende til opsigelsesvarslerne i forbrugeraftaleloven. Hovedreglen efter den gældende forbrugeraftalelov er vedrørende løbende levering af varer eller tjenesteydelser opsigelse med 1 måneds varsel til udgangen af en måned, når der er gået 5 måneder efter aftalens indgåelse, dog med visse undtagelser.

Af *stk. 7* fremgår, at kulturministeren kan fastsætte nærmere regler om fritagelse fra tilslutning og betaling, jf. *stk. 1-6*. Det er hensigten, at bemyndigelsen kan anvendes til at fastsætte nærmere regler bl.a. om den praktiske udmøntning af reglen om fritagelse for tilslutning til og betaling for fælles programforsyning, regler om omkostninger til etablering, forbedring og drift af fællesantenneanlæg, regler om sløjfeanlæg, dokumentation og tilsyn samt evt. regler om husstandes indsig i de bagvedliggende kontrakter for den fælles programforsyning.

Til nr. 4

Det foreslås i § 7 b, at Kulturstyrelsen fører tilsyn med overholdelse af § 6 a, *stk. 1-6* samt regler udstedt i medfør af *stk. 7*, såfremt forholdet ikke kan indbringes for andet administrativt klageorgan i medfør af boliglovgivningen.

Efter gældende ret kan lejere af private lejeboliger klage til huslejenævnet, hvis udlejeren opkræver større beløb end tilladt efter reglerne i lejelovens kapitel VII A om antennebidrag, jf. lejelovens § 46 e. På tilsvarende vis kan lejere af almene lejeboliger indbringe spørgsmål om antennebidrag m.v. for beboerklagenævnet, jf. almenlejelovens § 62, *stk. 4*. Det er ikke hensigten med lovforslaget at ændre på denne retstilstand.

Med lovforslaget udvides huslejenævnets og beboerklagenævnets kompetencer til også at behandle klager fra henholdsvis lejere i private lejeboliger og lejere af almene boliger vedrørende fritagelse fra den fælles programforsyning i medfør af § 6 a, *stk. 1*, jf. dette lovforslags §§ 2 og 3 om ændringer i henholdsvis lejelovens § 46

c, stk. 1, og almenlejelovens § 62, stk. 1, jf. den gældende § 46 e og almenlejelovens § 62, stk. 4.

For andre boligformer end private og almene lejeboliger vil en eventuel uenighed om betalingen til en fælles programforsyning efter gældende ret skulle indbringes for domstolene. For andelshavere og ejere findes der således ikke – ligesom for lejere – et administrativt klageorgan, som afgør tvister om betaling af den enkelte andelshaver eller ejers udgifter til fællesantenne.

Det foreslås med § 7 b, at klager fra de husstande, der ikke kan klage til huslejenævnet eller beboerklagenævnet, kan klage til Kulturstyrelsen, der fører tilsyn med overholdelse af § 6 a, stk. 1-6, samt regler udstedt i medfør af stk. 7. Kulturstyrelsen fører efter gældende ret tilsyn med ejere af fællesantenneanlæg, for så vidt angår overholdelse af bl.a. ”must carry”-bestemmelserne i radio- og fjernsynslovens §§ 5-9, der retter sig mod ejere af fællesantenneanlæg.

Det er hensigten med lovforslaget, at Kulturstyrelsen skal føre tilsyn med ejere af fællesantenneanlæg samt ejere af ejendomme, ejerforeninger, andelsboligforeninger eller lignendes manglende imødekommelse af anmodninger om fritagelse fra tilslutning til og betaling for den fælles programforsyning i fællesantenneanlægget, jf. § 6 a, stk. 1, såfremt forholdet ikke kan indbringes for andet administrativt klageorgan i medfør af boliglovgivningen. Det er hensigten, at Kulturstyrelsens tilsyn skal basere sig på klagesager. Kulturstyrelsen kan dog i særlige tilfælde vælge at tage en sag op af egen drift.

Derudover vil Kulturstyrelsen føre tilsyn med overholdelsen af § 6 a, stk. 2-6 samt regler udstedt i medfør af stk. 7, ligeledes baseret på klagesager, jf. ovenfor. Dvs. at Kulturstyrelsen f.eks. kan behandle klager over, hvorvidt der i udgifter til etablering, forbedring og drift af et fællesantenneanlæg er medtaget udgifter til programforsyning (stk. 2), om der er tale om et anlæg, hvor det teknisk ikke er muligt at frakoble enkelte husstande (stk. 3), hvorvidt en husstand eller en forening gennem vilkår m.v. er hindret i at udøve den i stk. 1, nævnte ret (stk. 4), om en husstand på trods af at have benyttet sig af fritagelsesmuligheden på ny pålægges at betale til en fælles programforsyning (stk. 5), om de gældende regler vedrørende opsigelsesvarsler er iagttaget (stk. 6), samt om der er sket overtrædelser af regler, der måtte være udstedt i medfør af stk. 7.

Kulturstyrelsen vil f.eks. kunne tage stilling til, hvorvidt der i udgifter til finansiering og drift af et fællesantenneanlæg, der vil kunne kræves betaling for af husstande, er medtaget udgifter til programforsyning i strid med § 6 a, stk. 2. Derimod er det ikke hensigten med lovforslaget, at Kulturstyrelsen skal føre tilsyn med, hvorvidt udgifter til etablering, forbedring og drift, herunder administration, er korrekt beregnet eller til størrelsen heraf. Det må være et spørgsmål mellem den enkelte forening og foreningens medlemmer.

Det bemærkes, at huslejenævnet og beboerklagenævnet i overensstemmelse med gældende ret har kompetence til at behandle også beregningen og størrelsen af

udgifter til etablering, drift og drift, herunder administration vedrørende antennebidrag. Der tilsigtes ingen ændring heri. Der vil således med lovforslaget fremadrettet være forskel på, hvad de respektive klageorganer kan behandle på dette specifikke område. Det er hensigten, at Kulturstyrelsen, huslejenævnet og beboerklagenævnet løbende vil udveksle afgørelser med henblik på at sikre en ensartet behandling af klagesager.

I de tilfælde, hvor der klages til Kulturstyrelsen over overtrædelse af § 6 a, stk. 4, kan Kulturstyrelsen i særlige tvivlstilfælde anmode Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen om en vejledende udtalelse til brug for sagens behandling.

Har Kulturstyrelsen, huslejenævnet eller beboerklagenævnet truffet en afgørelse om overtrædelse af § 6 a, stk. 1-6 samt regler udstedt i medfør af stk. 7, vil det være en skærpende omstændighed ved udmålingen af bødestraf, jf. 93, stk. 1, nr. 4 og § 93, stk. 2 (lovforslagets § 1, nr. 13 og 15) og bemærkningerne hertil.

Til nr. 5

Formålet med bestemmelsen er at udvide Radio- og tv-nævnets kompetence, så nævnet også får til opgave at træffe afgørelse om tilladelse til distribution af danske og udenlandske lyd- og billedprogrammer ved hjælp af jordbaserede digitale radiosendenet, at nævnet udsteder sådanne tilladelser, og at nævnet fører tilsyn med virksomheden. Der er i det hele tale om en opgave, som må anskues i nær sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i radio- og fjernsynsloven § 3 (lovforslagets § 1, nr. 2) om udbud af den omhandlede distribution.

Til nr. 6

Formålet med bestemmelsen er at præcisere Radio- og tv-nævnets opgaver, så det fremgår, at nævnet får til opgave at registrere foretagender, som udøver programvirksomhed ved hjælp af jordbaserede digitale radiosendemuligheder og at føre tilsyn med programvirksomheden.

Til nr. 7

Formålet med bestemmelsen er at videreføre de gældende bestemmelser om, at programvirksomhed der udøves ved hjælp af satellit, fællesantenneanlæg, kortbølgeanlæg eller øvrige kommunikationsnet, og som hører under dansk myndighed, skal lade sig registrere hos Radio- og tv-nævnet. Udøvelse af programvirksomhed ved hjælp af jordbaserede digitale tv-sendenet videreføres ligeledes, men udskilles af lovtekniske grunde i et nyt § 47, stk. 2 (lovforslagets § 1, nr. 8). Der henvises til de specielle bemærkninger til § 1, nr. 8. Bestemmelsen om at medietjenesteudbydere, der udbyder on demand-audiovisuel programvirksomhed omfattet af radio- og fjernsynslovens § 2, stk. 1, nr. 4, kan udøve denne virksomhed uden registrering, videreføres ligeledes.

Til nr. 8

Som det fremgår ovenfor under bemærkningerne til radio- og fjernsynslovens § 47, stk. 1 (lovforslagets § 1, nr. 7), videreføres de gældende bestemmelser om udøvelse af programvirksomhed ved hjælp af jordbaserede digitale tv-sendenet, men udskilles i et nyt § 47, stk. 2.

Samtidig indføres som noget nyt et krav om, at foretagender, der udøver programvirksomhed ved hjælp af jordbaserede digitale radiosendenet skal lade sig registrere hos Radio og tv-nævnet. Formålet med bestemmelsen er at præcisere, at foretagender, der udøver programvirksomhed ved hjælp af jordbaserede digitale radiosendemuligheder – på linje med hvad der gælder for foretagender, der udøver programvirksomhed ved hjælp af jordbaserede digitale tv-sendemuligheder – skal registreres, hvis de udøver programvirksomhed ved hjælp af sendemuligheder, som der er udstedt en distributionstilladelse til, og hører under dansk myndighed. Registreringskravet for foretagender, der udøver programvirksomhed ved hjælp af jordbaserede digitale sendenet, udskilles af lovtekniske grunde i en separat bestemmelse.

Til nr. 9

Formålet med bestemmelsen er at udvide kulturministerens hjemmel til, i lyset af den nye mulighed for distribution af programvirksomhed ved hjælp af jordbaserede digitale radiosendenet, at fastsætte nærmere regler om registrering til også at omfatte regler om registrering af foretagender, der udøver programvirksomhed ved hjælp af jordbaserede digitale radiosendemuligheder. Hjemlen kommer hermed til at svare til den gældende hjemmel til at fastsætte nærmere regler om registrering af foretagender, der udøver programvirksomhed ved hjælp af jordbaserede digitale tv-sendemuligheder.

Til nr. 10

Formålet med bestemmelsen er at udvide kulturministerens hjemmel til fastsættelse af nærmere regler om at gøre identifikation af et foretagende overfor seere, lyttere og brugere tilgængelig. Det bliver hermed muligt at fastsætte nærmere regler om, at foretagender, der registreres, fordi de udøver programvirksomhed ved hjælp af jordbaserede digitale radiosendemuligheder, også skal gøre oplysninger, der identificerer foretagendet overfor, seere, lyttere og brugere tilgængelige svarende til hvad der allerede gælder for registrerede foretagende, der udøver programvirksomhed ved hjælp af jordbaserede digitale tv-sendemuligheder.

Til nr. 11

Den gældende pligt for DR, de regionale TV 2-virksomheder, indehavere af tilladelse til programvirksomhed og registrerede foretagender til at optage og opbevare alle programmer i 3 måneder foreslås ændret til 6 måneder i overensstemmelse med medieansvarslovens regler om opbevaring. Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 3.3.1.

Til nr. 12

Den gældende bemyndigelse for kulturministeren til at fastsætte regler om fordeling af tilskud, vilkår for anvendelse af tilskud og indsendelse af ansøgninger m.v. vedrørende tilskud, der udbetales i medfør af radio- og fjernsynslovens §§ 11 a og 43, foreslås udvidet med bemyndigelse til at fastsætte regler om regnskabsaflæggelse og revision.

Bemyndigelsen påtænkes udmøntet i den generelle bekendtgørelse om regnskab og revision af projekt- og aktivitetstilskud fra Kulturministeriet. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, jf. punkt 3.3.2.

Til nr. 13

Bestemmelsen fastslår, at der for overtrædelse af bestemmelsen i radio- og fjernsynslovens § 6 a, stk. 1-6, kan fastsættes straf i form af bøde. Med hensyn til hvilket gerningsindhold der skal være opfyldt, henvises til bemærkningerne til de enkelte bestemmelser (lovforslagets § 1, nr. 3).

Hvis Kulturstyrelsen, huslejenævnet eller beboerklagenævnet har truffet en afgørelse om overtrædelse af § 6 a, stk. 1-6, vil det være en skærpende omstændighed ved udmålingen af bødestraf.

Til nr. 14

Bestemmelsen fastslår, at foretagender, der udøver programvirksomhed ved hjælp af jordbaserede digitale radiosendemuligheder, som undlader at lade sig registrere, jf. radio- og fjernsynslovens § 47, kan straffes med bøde.

Til nr. 15

Bestemmelsen fastslår, at der kan fastsættes straf af bøde for overtrædelse af regler, der måtte udstedes i medfør af lovforslagets § 6 a, stk. 7.

Hvis Kulturstyrelsen, huslejenævnet eller beboerklagenævnet har truffet en afgørelse om overtrædelse af regler udstedt i medfør af § 6 a, stk. 7, vil det være en skærpende omstændighed ved udmålingen af bødestraf.

Til § 2*Til nr. 1*

Forslaget er en konsekvens af de foreslåede bestemmelser til radio- og fjernsynsloven §§ 6 a, § 7 b og § 93 (lovforslagets § 1, nr. 3, 4, 13 og 15).

Efter gældende regler i lejelovens kapitel VII kan udlejeren kræve sine udgifter til etablering, forbedring og drift af fællesantenneanlæg refunderet. Udlejeren kan forlange de nødvendige og rimelige udgifter til etablering, forbedring og drift heraf refunderet, herunder udgifter til administration. Udgifterne kan kræves refunderet hos de lejere, som enten som en del af lejeaftalen eller efterfølgende har givet samtykke til at være tilsluttet og deltage i betaling m.v. vedrørende fællesantenneanlægget.

Udgifterne til fællesantenneanlæg m.v. fordeles som udgangspunkt på samtlige lejemaal i ejendommen med lige store beløb. Er der hel eller delvis valgfrihed for lejerne i ejendommen, skal lejerne dog kun betale for de faktisk modtagne programmer.

Som følge af den i § 6 a foreslåede regel i radio- og fjernsynsloven, vil lejere fremover og uanset eventuel aftale med udlejer om levering af programforsyning kunne opnå fritagelse for tilslutning til og betaling til fælles programforsyning, dog med visse undtagelser.

De nærmere regler for, hvordan lejerne meddeler udlejeren, at lejerne ønsker at blive fritaget for tilslutning til og betaling for fælles programforsyning, vil blive fastsat i den bekendtgørelse, som kulturministeren i medfør af § 6 a, stk. 7, får mulighed for at udstede.

Derfor foreslås lejelovens § 46 c, stk. 1, 4. pkt., ændret, så det præciseres i bestemmelsen, at de lejere, der under iagttagelse af reglerne i radio- og fjernsynsloven fravælger tilslutning til og betaling for fælles programforsyning, kun kan forpligtes til at betale for de programmer, lejerne har adgang til. Det vil sige, at vælger lejerne ikke at modtage nogen programforsyning fra den fælles programforsyning, så skal lejerne heller ikke betale for programmer.

Fritagelse for betaling omfatter imidlertid kun de udgifter, som vedrører programforsyningen. For så vidt angår de faste udgifter, det vil sige udgifter til etablering, forbedring og drift, herunder administration, af fællesantenneanlægget, er det i den foreslåede bestemmelse i radio- og fjernsynslovens § 6 a, stk. 2, foreslået, at husstande uanset fravalg af programforsyning også fremover kunne forpligtes til at bidrage til refusion af de af udlejeren afholdte udgifter til etablering og forbedring m.v. af udlejerens fællesantenneanlæg. Det vil sige, at alle lejere også uanset eventuelt fravalg af programforsyning også fremover skal bidrage til refusionen af de af udlejer afholdte udgifter til etablering og forbedring m.v. af fællesantenneanlægget.

Som det fremgår af pkt. 3.1.2.3. i lovforslaget og af bemærkningerne til radio- og fjernsynslovens § 6 a, stk. 2, tænkes der her på udgifter til forrentning og afskrivning af anlægget, vedligeholdelse og anden drift, hvis størrelse som udgangspunkt er uafhængigt af antal tilsluttede husstande. Udgifter til administration af antennebidrag m.v. anses i denne sammenhæng for at være faste udgifter, som alle lejere uanset eventuelt fravalg kan forpligtes til at betale til.

Lejerne bidrager ligesom efter de gældende regler også fremover ligeligt til betalingen af de faste udgifter.

Ejes anlægget af en kommerciel tv-distributør, vil de lejere, der ønsker at blive fritaget for tilslutning og betaling til fællesantenneanlægget, derimod ikke længere kunne pålægges at betale til de faste udgifter ved anlægget. Disse lejere vil dog også fremover kunne pålægges at betale for udlejers administration af anlægget, jf. § 6 a, stk. 2, i radio- og fjernsynsloven.

I gældende lejelov er ikke angivet et specifikt beløb, som udlejer kan beregne sig for administration af fællesantenneanlægget. Der har imidlertid tidligere været sådanne regler i lejeloven. Med lov nr. 380 af 20. maj 1992 om ændring af lov om leje, lov om midlertidig regulering af boligforholdene, lov om boligbyggeri, lov om boliger for ældre og personer med handicap, lov om andelsboligforeninger og andre boligfællesskaber og lov om individuel boligstøtte (udgifter til fællesantenner m.v.) blev i en række boliglove indsat særlige regler om betaling af udgifter til fællesantenner m.v.

Efter disse regler kunne udlejeren eller andelsboligforeningen beregne sig et beløb til dækning af udgifter til administration af fællesantenneanlægget, der svarer til 3 pct. af antennebidraget, dog højst 60 kr. pr. lejemål pr. år. Dette beløb reguleredes én gang årligt med satsreguleringsprocenten.

Ved lov nr. 406 af 31. maj 2000 udgik specificationen af de enkelte poster på antennebudgettet af loven. I bemærkningerne til disse lovændringer var imidlertid anført, at dette ikke er udtryk for en ændring i størrelsen og arten af de udgifter, udlejeren kan forlange refunderet via antennebidraget.

Med lovforslaget foreslås ikke fastsat et specifikt beløb til dækning af udlejerens administration af fællesantenneanlægget. Det forudsættes imidlertid, at et rimeligt administrationsbidrag i 2015-niveau højst vil kunne være på ca. 100 kr. år pr. år. pr. lejemål.

Der ændres ikke ved de øvrige regler i lejelovens kapitel VII, herunder reglerne om, at huslejenævnet afgør uenighed mellem lejeren og udlejeren vedrørende lejerens betaling til fællesantenne m.v., og at udgifter til fællesantenne m.v. ikke må indeholdes i lejen. Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 4, indebærer lovforslaget dog, at huslejenævnets kompetence udvides til også at behandle klager vedrørende spørgsmål om fritagelse fra den fælles programforsyning i medfør af radio- og fjernsynslovens § 6 a, stk. 1-6, samt regler udstedt i medfør af stk. 7. I de tilfælde, hvor der klages til huslejenævnet over overtrædelse af § 6 a, stk. 4, kan huslejenævnet i særlige tvivlstilfælde anmode Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen om en vejledende udtalelse til brug for sagens behandling.

Der ændres endvidere ikke ved hjemlen i lejelovens § 46 d, stk.1, til, at udlejeren uanset modstående aftale med 6 måneders varsel kan ophøre med at levere fælles tv-signaler i ejendommen, hvis udlejeren måtte ønske dette. Dette vil eksempelvis kunne være aktuelt i tilfælde, hvor en stor del af lejerne har fravalgt den fælles programforsyning i ejendommen.

De foreslåede regler i radio- og fjernsynsloven om fritagelse for tilslutning til og betaling for fælles programforsyning indebærer, at også lejere, hvor det i lejekontrakten er anført, at udlejer leverer programforsyning, vil kunne anmode om fritagelse for at være tilsluttet programforsyningen. Er der før reglernes ikrafttræden indgået en aftale mellem udlejeren og en tv-distributør om levering af programforsyning henvises til overgangsbestemmelsen i lovforslagets § 4, stk. 2.

Til § 3

Til nr. 1

Forslaget er en konsekvens af de foreslåede bestemmelser til radio- og fjernsynsloven §§ 6 a, § 7 b og § 93 (lovforslagets § 1, nr. 3, 4, 13 og 15).

I almene boligorganisationer er det beboerne selv, som beslutter, om der skal være en fælles programforsyning, og hvilken programforsyning der i givet fald skal leveres i ejendommen. Beslutning herom træffes af et flertal blandt lejerne på et beboermøde.

Efter gældende regler i almenlejelovens kapitel 11 kan udlejeren, det vil sige den almene boligorganisation, kræve sine udgifter til etablering og drift af en fælles programforsyning refunderet. Udlejeren kan forlange de nødvendige og rimelige udgifter til etablering, forbedring og drift heraf refunderet, herunder udgifter til administration.

Udgifterne til fællesantenneanlæg m.v. fordeles som udgangspunkt på samtlige lejemål i ejendommen med lige store beløb. Er der hel eller delvis valgfrihed for lejerne i ejendommen, skal lejerne dog kun betale for de faktisk modtagne programmer.

Som følge af den i § 6 a foreslåede regel i radio- og fjernsynsloven, vil lejere fremover og uanset beboermødets eventuelle beslutning om levering af fælles programforsyning kunne opnå fritagelse for tilslutning til og betaling til den fælles programforsyning.

De nærmere regler for, hvordan lejerne meddeler udlejeren, at lejerne ønsker at blive fritaget for tilslutning til og betaling for fælles programforsyning, vil blive fastsat i den bekendtgørelse, som kulturministeren i medfør af § 6 a, stk. 7, får mulighed for at udstede.

Derfor foreslås almenlejelovens § 62, stk. 1, ændret, så det præciseres i bestemmelsen, at de lejere, der under iagttagelse af reglerne i radio- og fjernsynsloven fravælger tilslutning til og betaling for fælles programforsyning, kun skal betale for de programmer, lejeren har adgang til. Det vil sige, at vælger lejeren ikke at modtage nogen programforsyning fra den fælles programforsyning, så skal lejeren heller ikke betale for nogen programmer.

Fritagelse for betaling omfatter imidlertid kun de udgifter, som vedrører programforsyningen. For så vidt angår de faste udgifter til etablering, forbedring og drift af fællesantenneanlæg m.v., er det i den foreslåede bestemmelse i radio- og fjernsynslovens § 6 a, stk. 2, foreslået, at husstande, uanset fritagelse for tilslutning til og betaling til fælles programforsyning, kan pålægges at betale til etablering, forbedring og drift af fællesantenneanlæg, der ejes af udlejer. Det vil sige, at alle lejere uanset eventuelt fravalg af programforsyning også fremover skal bidrage til refusion af de af udlejer afholdte udgifter til etablering og forbedring m.v. af fællesantenneanlægget.

Som det fremgår af pkt. 3.1.2.3. i lovforslaget og af bemærkningerne til radio- og fjernsynslovens § 6 a, stk. 2, tænkes der her på udgifter til forrentning og afskrivning af anlægget, vedligeholdelse og anden drift, hvis størrelse som udgangspunkt er uafhængigt af antal tilsluttede husstande. Udgifter til administration af antennebidrag m.v. anses i denne sammenhæng for at være faste udgifter, som alle lejere uanset eventuelt fravalg skal betale til.

Lejerne bidrager ligesom efter de gældende regler også fremover ligeligt til betalingen af de omhandlede faste udgifter.

Ejes anlægget af en kommerciel tv-distributør, vil de lejere, der ønsker at blive fritaget for tilslutning og betaling til fællesantenneanlægget, derimod ikke længere kunne pålægges at betale til de faste udgifter ved anlægget. Disse lejere vil dog også fremover kunne pålægges at betale for udlejers administration af anlægget, jf. den foreslåede bestemmelse i § 6 a, stk. 2, til radio- og fjernsynsloven.

I gældende lejelov er ikke angivet et specifikt beløb, som udlejer kan beregne sig for administration af fællesantenneanlægget. Der har imidlertid tidligere været sådanne regler i lejeloven. Med lov nr. 380 af 20. maj 1992 om ændring af lov om leje, lov om midlertidig regulering af boligforholdene, lov om boligbyggeri, lov om boliger for ældre og personer med handicap, lov om andelsboligforeninger og andre boligfællesskaber og lov om individuel boligstøtte (udgifter til fællesantenner m.v.) blev i en række boliglove indsat særlige regler om betaling af udgifter til fællesantenner m.v.

Efter disse regler kunne udlejer eller andelsboligforeningen beregne sig et beløb til dækning af udgifter til administration af fællesantenneanlægget, der svarer til 3 pct. af antennebidraget, dog højst 60 kr. pr. lejemål pr. år. Dette beløb reguleredes én gang årligt med satsreguleringsprocenten.

Ved lov nr. 406 af 31. maj 2000 udgik specificationen af de enkelte poster på antennebudgettet af loven. I bemærkningerne til disse lovændringer var imidlertid anført, at dette ikke er udtryk for en ændring i størrelsen og arten af de udgifter, udlejeren kan forlange refunderet via antennebidraget.

Med lovforslaget foreslås ikke fastsat et specifikt beløb til dækning af udlejerens administration af fællesantenneanlægget. Det forudsættes imidlertid, at et "rimeligt" administrationsbidrag i 2015-niveau højst vil kunne være på ca. 100 kr. år pr. år. pr. lejemål.

Udover den foreslåede ændring til almenlejelovens § 62, stk. 2 (lovforslagets § 3, nr. 2), ændres der ikke ved de øvrige regler i almenlejelovens kapitel 11, herunder reglerne om, at beboerklagenævnet afgør uenighed mellem lejeren og udlejeren vedrørende lejerenes betaling til fællesantenne m.v. og at udgifter til fællesantenne m.v. ikke må indeholdes i lejen. Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 4, indebærer lovforslaget dog, at beboerklagenævnens kompetence udvides til også at behandle klager vedrørende spørgsmål om fritagelse fra den fælles programforsyning i medfør af radio- og fjernsynslovens § 6 a, stk. 1-6 samt regler udstedt i medfør af stk. 7. I de tilfælde, hvor der klages til beboerklagenævnet over overtrædelse af § 6 a, stk. 4, kan beboerklagenævnet i særlige tvivlstilfælde anmode Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen om en vejledende udtalelse til brug for sagens behandling.

Der ændres endvidere ikke ved hjemlen i almenlejelovens § 63, stk. 1, til, at udlejeren uanset modstående aftale med 6 måneders varsel kan ophøre med at levere fælles tv-signaler i ejendommen, hvis udlejeren måtte ønske dette. Dette vil eksempelvis kunne være aktuelt i tilfælde, hvor en stor del af lejerne har fravalgt den fælles programforsyning i ejendommen.

De foreslåede regler i radio- og fjernsynsloven om fritagelse for tilslutning til og betaling for fælles programforsyning indebærer, at også lejere, hvor det i lejekontrakten er anført, at udlejer leverer programforsyning, vil kunne anmode om fritagelse for at være tilsluttet programforsyningen. Er der før reglernes ikrafttræden indgået en aftale mellem udlejeren og en tv-distributør om levering af programforsyning henvises til overgangsbestemmelsen i lovforslagets § 4, stk. 2.

Til nr. 2

Efter den gældende § 62, stk. 2, 4. pkt. i almenlejeloven, kan lejeren forlange at betale de etablerings- og forbedringsudgifter, udlejeren med rimelighed har afholdt, kontant.

Det vides ikke, om bestemmelsen har været anvendt i praksis. Da det imidlertid vurderes, at hensynet til udlejeren og det administrative besvær, der kan være forbundet med en kontant indbetaling, vurderes unødigt bebyrdende for udlejeren, foreslås bestemmelsen ophævet. Der kan for eksempel være lejere, som vælger at betale deres andel af afholdte udgifter til etablering og/eller forbedring af

fællesantenneanlægget m.v. kontant, hvorefter der indtræder en situation, hvor udlejeren må tilbagebetale det kontant indbetalte beløb helt eller delvist. Dette vil eksempelvis være tilfældet, hvis udlejeren vælger at ophøre med at levere fælles programforsyning, idet udlejeren i så fald skal tilbagebetale den del af den kontant betalte godtgørelse, som vedrører den restende del af afskrivningsperioden.

Til § 4

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft 1. juli 2016.

Med den foreslåede bestemmelse i *stk. 2* lægges der op til at etablere en særlig overgangsordning for de tilfælde, hvor der ved lovens ikrafttræden er indgået en aftale mellem ejeren af et fællesantenneanlæg og en tv-distributør eller mellem ejeren af en ejendom, en ejerforening, andelsboligforening eller lignende og ejeren af et fællesantenneanlæg om fælles tv-forsyning, der gennem vilkår m.v. hindrer husstande i at udøve den i § 6 a, stk. 1, nævnte ret, eller hindrer udlejere, ejere af ejendomme, ejerforeninger, andelsboligforeninger eller lignende i at efterkomme husstandes anmodning om fritagelse efter § 6 a, stk. 1 (lovforslagets § 1, nr. 3).

Det følger således af den foreslåede bestemmelse i *stk. 2*, at hvis der ved lovens ikrafttræden er indgået en sådan aftale, træder forpligtelsen til at fritage husstande for tilslutning til og betaling for fælles tv-forsyning i bestemmelsen i § 6 a, stk. 1, først i kraft fra aftalens udløb eller ved udgangen af en periode, der svarer til aftalens opsigelsesvarsel, således at det er det tidligste af disse tidspunkter, der finder anvendelse.

Det følger endvidere af bestemmelsen i *stk. 2*, at hvis aftalen indeholder et opsigelsesvarsel, regnes forpligtelsen dog først fra udgangen af en periode svarende til opsigelsesvarslet regnet fra den 1. oktober 2016.

Endelig følger det af bestemmelsen i *stk. 2*, at hvis aftalen – ud over at indeholde et opsigelsesvarsel – også indeholder en uopsigelighedsperiode, får lovens forpligtelse først virkning fra det senere tidspunkt, hvor aftalen tidligst kan opsiges fra.

For aftaler, der er fuldt fleksible i forhold til fritagelse af husstande, får loven virkning ved ikrafttrædelsestidspunktet.

Bestemmelsen i *stk. 2* gennembryder ikke i sig selv allerede indgåede aftaler. Det vil således være foreningen/udlejeren, der skal opsige en allerede indgået kontrakt med henblik på at kunne imødekomme husstandes anmodning om fritagelse efter § 6 a, stk. 1, på det tidspunkt, hvor fritagelsesretten får virkning. Foreningen/udlejeren må tage stilling til, hvorvidt aftalen reelt indebærer en hindring fra at husstande kan udøve den i § 6 a, stk. 1, nævnte ret, eller hindrer ejeren af ejendomme, ejerforeningen, andelsboligforeningen eller lignende i at efterkomme husstandes anmodning om fritagelse efter § 6 a, stk. 1, og om den som følge heraf bør opsiges.

Vilkår m.v., der hindrer fritagelse, kan udover et egentligt forbud også antage andre former, jf. nærmere herom i de specielle bemærkninger til § 6 a, stk. 4 (lovforslagets § 1, nr. 3).

Overgangsordningen vil sikre, at forpligtelsen i den foreslåede bestemmelse i § 6 a, stk. 1, til at fritage husstande fra en allerede indgået aftale om tilslutning til og betaling for tv-forsyningen først vil få virkning, når aftalen med tv-distributøren ophører eller kan opsiges (alternativt genforhandles). Herved sikres det, at hverken ejeren af en ejendom, en ejerforening, andelsboligforening mv., eller tv-distributøren påføres et tab. Der vil således med forslaget ikke være risiko for, at hverken tv-distributøren eller foreningen mv. påføres et tab som følge af, at husstandene fritages fra deres aftaler om tilslutning til og betaling for (fælles) tv-forsyning.